

HALKIN KURTULUŞU

7 NİSAN 1980
FİYATI 10 TL
195

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

- Sıkıyönetimin baskı ve yasak zincirini kıralım, gericiliğin saldırılarını boşa çıkaralım
- Yürüyüş kollarında, işyerlerinde, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda Devrimci 1 Mayıs bayraklarını dalgalandıralım
- 1 Mayıs'ı faşist diktatörlüğe karşı bir direniş gününe dönüştürelim

YDGF: "Sıkıyönetimin yasak zincirini kıralım"

Gençlik ilk kez Devrimci Komünist Partimizin önderliğinde 1 Mayıs'a büyük bir coşku ve heyecanla hazırlanıyor.

Gençlik, bu yıl da işçi sınıfının Uluslarası Birlik Dayanışma ve Mücadele Gününde işçi sınıfının öncülüğünde ve onun yanında yerini alacaktır.

Tüm işçi, köylü, öğrenci gençliği;

Reformizm ve revizyonizmin reformcu platformunu red detmeye, devrimci mücadele platformunda birleşmeye, sıkıyönetimin kaldırılması, MHP MIT, Kontr-gerillanın dağıtılması ve zamların geri alınması için mücadele bayraklarını ülkenin dört bir yanında yükseltmeye çağırıyoruz.

1 Mayıs'ı ülkenin her yanında daha yaygın ve güçlü bir mücadele günü olarak fabrikalarda, atölyelerde, okullarda, köylerde ve semtlerde kutlamak, sıkıyönetimin yasak zincirini kırmak için ileri!

Tüm işçi, köylü, öğrenci gençliğin 1 Mayıs'ta YDGF saflarında birleşmeye, örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyoruz.

1 MAYIS'TA ALANLARDAYIZ!

1 Mayıs kutlamalarında

REVİZYONİZMİN VE BURJUVA SENDİKACILIĞININ İŞLEVİ

1980 1 Mayıs'ı yaklaştıkça başta TKP olmak üzere her türden revizyonistler ve DİSK'in sendika ağaları işçileri ve emekçi kitleleri aldatmak için gene yüksek perdeden konuşmaya, keskin demeçler vermeye başladılar. Onlar gerçekten Devrimci 1 Mayıs'a sahip çıkabilirler mi; 1 Mayıs'ı gericiliğe karşı bir mücadele gününe dönüştürebilirler mi; 1 Mayıs'ta işçilerin ve emekçilerin mücadelesini ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı yöneltebilirler mi? Yoksa, her zamanki politikalarını uygulayarak bu 1 Mayıs'ta da işçi ve emekçilerin mücadelesinin önüne barikat mı kuracaklardır, onu bir resmigeçite mi dönüştüreceklerdir?

Revizyonistlerin ve DİSK'in sendika ağalarının ülkemizde bugüne kadar kutlanan 1 Mayıs'larda izledikleri politikaya kısaca bir göz atmak, aynı zamanda bu soruların cevapları olacaktır. Çünkü bu gericiler, örneğin 1978 ve 1979 1 Mayıs kutlamaları öncesinde de aynı keskin demeçlerle yola çıkmışlardı.

TKP, TİP, TSİP ve TİKP revizyonistleri ile bunların güdümündeki küçük gruplar ve DİSK'in sendika ağaları, bugüne kadarki 1 Mayıs kutlamalarında düşmanın belirlediği sınırlar içinde hareket etmişler, 1 Mayıs'ın gericiliğe karşı ülke çapında bir mücadele gününe dönüşmesini bilinçli olarak engellemeye çalışarak onu bir resmigeçite indirgemişlerdir.

Revizyonistler ve DİSK'in sendika ağaları 1976, 1977, 1978 ve 1979 1 Mayıs kutlamalarında bu politikayı uygulamışlardır.

Proleter devrimciler diğer halk güçlerinin bir bölümünün de katılması ile esas olarak son iki yılda ülkenin dört bir köşesinde devrimci 1 Mayıs kutlamaları düzenlerken, DİSK'in reformist sendika ağaları ile TKP revizyonistleri 1977 ve 1978 yıllarında ortaklaşa İstanbul-Taksim Alanında ve 1979 yılında da TKP revizyonistleri İzmir-Konak Alanında süslü bir resmigeçit düzenlemişlerdir. Ve işçi, emekçi kitlelerini 1 Mayıs adına bu yoldan aldatmaya çalışmışlardır.

Daha da önemlisi, onlar, 1 Mayıs törenlerini dahi faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin iznine bağlı olarak ele almışlar, sıkıyönetimin baskı ve yasak çemberini kırmak için mücadele çağrısı yapan proleter devrimcileri "maceracılıkla" suçlamışlardır. TKP revizyonistleri, diğer revizyonistler ve DİSK'in sendika ağaları sıkıyönetim bölgelerindeki 1 Mayıs kutlamalarının faşist diktatörlüğe, onun siyasal aletlerine karşı yöneleceğini bildikleri için, bunun gerçekleşmemesi, faşist diktatörlüğün otoritesinin sarsılmaması için ellerinden geleni yapmışlardır.

1979 1 MAYIS'I

Bunun en açık örneğine 1979 1 Mayıs kutlamaları döneminde tanık olduk.

TKP, TİP, TSİP ve TİKP revizyonistleri ve DİSK'in sendika ağaları bir yandan egemen sınıfların 1979 1 Mayısındaki sindirme kampanyasına şu veya bu biçimde katılırken, bir yandan da işçi ve emekçi kitleleri mücadeleden alıkoymaya, 1 Mayıs kutlamalarının önüne barikat kurmaya çalışmışlar, kitleleri sıkıyönetimin baskıları önünde boyun eğmeye çağırmışlardır.

Bu konuda en açık politikayı TKP yürütmüştür. TKP, Sıkıyönetim Komutanlığının İstanbul'da 1 Mayıs için izin vermeyeceğini bildiğinden, 1 Mayıs'tan önce sıkıyönetim komutanları ile anlaştı ve onların isteğine uyarak 1 Mayıs'ı sıkıyönetim bölgeleri dışında tam bir resmigeçit şeklinde kutlama görevini üstlendi. Ek olarak sıkıyönetim bölgelerinde sıkıyönetime karşın 1 Mayıs kutlamalarına girişmenin maceracılık olacağına dair yaygın bir propagandaya girişti. Bu politikayı hayata geçirmeye Nisan başından itibaren hız verdi. Ve sıkıyönetim komutanları ile sürdürdüğü görüşmeler sonunda 1 Mayıs'ı İzmir'de kutlayacağını 27 Nisan'da açıkladı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı, kitlelere gözdağı vermek için üst üste bildiriler yayınlarken ve İstanbul'da 1 Mayıs günü "sokağa çıkma" yasağı koyarken, TKP'den ve onun yörüngesindeki sendikalardan "sağduyu sahibi" diye söz etti. TKP de 1 Mayıs günü İzmir'de 19 bin kişinin katıldığı bir resmigeçit düzenleyerek, hem faşist diktatörlüğün otoritesinin sarsılmamasını sağlamış oldu ve hem de yasak savarak vaziyeti kurtardı. Böylece devletin otoritesinin sarsılmasına, devlete karşı çıkılmasına TKP'nin karşı olduğu ve bunun için onun her türden "fedakarlığa" katlanmaya hazır olduğu bir kez daha ortaya çıktı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının bildirisi bir ihanet ilamı olarak 1979 1 Mayısında TKP'nin boynunda asılı kaldı.

DİSK'in sendika ağaları her zamanki rollerini 1979 1 Mayısında da sürdürdüler.

Reformist DİSK yöneticileri TKP ile sürdürdükleri post kavgasının da etkisiyle, 1 Mayıs öncesinde devrimci görünmeye çalıştılar, bunun için keskin demeçler verdiler; ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ı Taksim—1 Mayıs Alanında kutlayacaklarını açıkladılar. Sendika ağaları bir yandan yüzbinleri 1 Mayıs günü Taksim Alanına davet ederken "100 binlerle birlikte Taksim'de olacağız" derken, bir yandan da "bugüne kadar kutlanan 1 Mayıslarda işçi ve emekçilerle asker karşı karşıya gelmemiştir. Faşist ve gerici güçlerin yaygınlaştırmak istediği gibi bu 1 Mayıs'ta da işçiler askerle karşı karşıya gelmek niyetinde değildir" diyerek sıkıyönetimi aklamaya; işçilere ve emekçilere militarist güçleri unutturmaya çalıştılar. Bunun dışında onlar, 1 Mayıs kutlamaları için fabrika ve işyerlerini kapsayacak şekilde ne bir propaganda kampanyası yürüttüler ne de işçileri 1 Mayıs kutlamalarına çekecek örgütlenmelere gittiler. 1 Mayıs için bastırılan afişleri dahi asmadılar. Sonunda kendilerinin sıkıyönetimce tutuklanmasını sağlayarak, "amaçlarına ulaştılar" Böylece reformist sendika ağaları devrimin ateşini söndürmek için oynadıkları itfaiyeci rollerini 1979 1 Mayısında da sürdürdüler, uyutma ve mücadeleyi ezme politikasını hiç değilse İstanbul'da yeniden hayata geçirmeyi başardılar.

Her 1 Mayıs'ta İstanbul'da sazlı-sözlü eğlence gecesi düzenleyen ve her türden kitle eyleminin karşısına her zaman "faşizm" korkuluğu ile çıkan TİP revizyonistleri de, 1979 1 Mayısında sansasyonla güç toplamaya çalıştı. Onlar da Nisan başından itibaren "Taksim'de 1 Mayıs" sloganının keskin savunucusu oldular. Ama bunun için bir hazırlık yapmalarına, kitlevi 1 Mayıs çağrısı yapmalarına gerek yoktu. Onların amacı, TKP'nin açık ihanetini gören kişilerin önüne yeni bir karşı-devrimci alternatif koymak, birtakım sansasyon "eylemler"le isimlerini duyurmak ve işçi ve emekçi kitlelerine yıllardır yaptıkları ihanetleri unutturmaktı. Nitekim 1 Mayıs günü İstanbul'da bir "bıldırcın harekatı" düzenleyerek, bu amaçlarından birincisini ve üçüncüsünü değilse bile ikincisini gerçekleştirmeyi başardılar. Behice Boran ve 300 kişilik avanesi, 1 Mayıs günü —önceden sıkıyönetim komutanına ve gazetelere haber vererek— "sokağa çıkarak", sıkıyönetim yasağını "protesto ettiler" Ve bu sansasyon hareketi de "gerçek bir 1 Mayıs kutlaması" olarak lanse etmeye çalıştılar. Ülkenin dört bir köşesinde devrimciler ve emekçiler sıkıyönetimin faşist diktatörlüğün baskı ve yasak zincirini kırarak devrimci 1 Mayıs bayraklarını yükseltirken —elbette bunların hiçbirine burjuva gazeteler yer vermedi— ertesi gün çıkan gazetelerde yerde yatan 300 TİP'lin resmi vardı. Böylece TİP'li revizyonistler de TKP revizyonistleri ve DİSK'in reformist sendika ağaları gibi "amaçlarına ulaşmış" oldular.

TİKP revizyonistleri için ise 1979 1 Mayıs'ı konusunda söylenecek fazla bir şey yoktur. Bu revizyonist güruhun bu dönemde yayınladığı bildiriler kelime olarak dahi sıkıyönetimin, Türkeş ve Demirel'in bildirileri ile aynıydı. Ek olarak onlar TKP'yi daha çok "devrimci" olarak lanse etmeye çalıştılar ve sıkıyönetimden biraz daha ileri giderek "1 Mayıs'ta meydanlarda görülmemiş sayıda bomba patlayacak" diye korku ve panik yaymaya çalıştılar. 1 Mayıs sonrasında da devrimci 1 Mayıs kutlamalarını "yıldönümü devrimciliği' olarak karalamaya çalıştılar.

Her türden revizyonist ve DİSK'in sendika ağaları, her 1 Mayıs kutlamasında, işçi sınıfının ve halk güçlerinin birliğini bölmüşler, 1 Mayıs törenlerini polis ve asker kordonu altında düzenlemişler, halk güçlerinin birliğinin gerçekleşmesini polis ve ordu ile engellemişlerdir. Bu tutumlarıyla da, aynı zamanda 1977 1 Mayısında olduğu gibi, faşist diktatörlüğün katliamının gerçekleşmesine uygun bir zemin yaratmışlardır. Onlar, bunun yanında, proleter devrimcilerin ve bir kısım anti-faşist güçlerin ortaklaşa düzenledikleri 1 Mayıs eylemlerini baltalamaya çalışmışlardır.

Ayrıca, revizyonist mihraklar ve DİSK'in sendika ağaları 1 Mayısları işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini düzenin sınırları içine hapsetmenin bir aracı haline dönüştürmüşler, işçi ve emekçilerin alanlarda kendi devrimci taleplerini haykırmasını yasaklamışlardır. Tersine 1978'de görüldüğü gibi, 1 Mayıs mitingini, sosyal-emperyalistlere ve TKP'ye kölelik yeminlerinin edilmesinin bir aracı durumuna getirmişlerdir. İşçi sınıfına 1 Mayıs'ın özünü unutturmaya çalışmışlardır.

Ama buna karşın 1979 1 Mayıs ülkenin dört bir köşesinde devrimci komünistlerin önderliğinde ve diğer bazı anti-faşist güçlerin de katılmasıyla adına layık bir şekilde kutlanmıştır. Revizyonist ihanetin sonucudur ki, 1979 1 Mayısında İstanbul'da ise —TİP'in sansanyonel 'eylemi' dışında— sessizlik hüküm sürmüştür.

İşte revizyonizmin ve burjuva sendikacılığının bugüne kadarki 1 Mayıs kutlamalarındaki işlevi budur.

1980 1 Mayısında da, onların işlevleri ve rolleri bundan farklı olmayacaktır.

Bütün ülkelerin işçi ve emekçi kitlelerinin sömürü ve soygun düzenini altetmek, insanın insan üzerindeki sömürüsünü nihai olarak ortadan kaldırmak için, sosyalizm için mücadelenin kızıl bayraklarını dalgalandırdıkları 1 Mayıs geliyor.

1 MAYIS'A DOĞRU

Türkiye 1980 1 Mayıs'ına devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmaların yoğunlaştığı, halkın mücadelesinin yeni boyutlar kazandığı ve faşist diktatörlüğün baskı ve saldırılarının arttığı bir ortamda girmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı, her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ı ülke çapında kutlamaya, 1 Mayıs'ı faşist diktatörlüğe karşı bir mücadele gününe dönüştürmeye hazırlanmaktadır.

Faşist diktatörlük bunu bildiği için ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs kutlamalarını engellemeye çalışacaktır. Sıkıyönetim Komutanları, yakında yasak kararları çıkarmaya başlayacaklardır. Bir prova olması kabilinden şimdiden Mersin Valiliği, 1 Mayıs günü şehirde sokağa çıkma yasağı ilan etmiştir. Bunu yakında yenileri izleyecektir. Militarist şeflerin yanında, faşist partilerin tehditleri de peş peşe gelecektir. CHP reformistleri de bu koroya katılacaklardır.

Faşist diktatörlük, faşist partiler ve CHP reformistleri bu kampanyayı şimdiden başlatmışlardır.

Başta TKP olmak üzere revizyonistler ve DİSK'in sendika ağaları da bu kampanyaya kendi ölçüleri içinde ve farklı görünümler altında katılmaya başlamışlardır. Onlar her dönemde ve her yerde yaptıkları gibi, 1980 1 Mayıs kutlamalarında da 1 Mayıs'ın ülke çapında 1 Mayıs'ın faşist diktatörlüğe karşı bir direniş gününe dönüşmesini engellemeye, kitleleri pasifize etmeye çalışacaklar, onları faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında boyun eğmeye çağıracaklardır.

Üstelik onlar bunu 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini istismar ederek, genel grev ve direniş yanlısı bir maske takarak yapacaklardır. Revizyonistler ve DİSK'in sendika ağaları bu karşı-devrimci ve oyalama taktiğini şimdiden hayata geçirmeye başlamışlardır. Onların ülke çapında 1 Mayıs kutlaması çağrısı —sonradan bu 6 ile indi— bu taktiğin doğrudan bir parçasıdır.

Revizyonistleri ve sendika ağalarını "ülke çapında 1 Mayıs kutlaması" lafları etmeye iten neden, kitlelerin yaygınlaşan anti-faşist mücadelesinin kazandığı düzey ve 1977 yılını saymazsak 1 Mayıs'ın iki yıldan beri proleter devrimci hareketin önderliğinde ülke çapında kutlanıyor olması ve bu geleneğin artık kitlelere yerleşmiş olmasıdır. Revizyonistler ve DİSK'in sendika ağaları bu yıl da 1 Mayıs'ın ülke çapında kutlanacağını bildikleri için, bunu istismara kalkışmakta, mücadele yanlısı imiş gibi bir tutum takınmaya çalışmaktadırlar. DİSK'in 1 Mayıs'ı kutlayacağını açıkladığı 6 ilin 5'ü sıkıyönetim altındadır. Bu gericiler, sadece mücadele yanlısı bir tutum içinde görünmek için Ankara, İstanbul ve İzmir'de 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını açıklamışlardır. Fakat sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs kutlamalarının yasaklanması durumunda, TKP revizyonistleri ve DİSK'in sendika ağaları, keskin birkaç demecin arkasından, tası-tarağı toplayıp sıkıyönetim altında olmayan bir şehirde bir resmigeçit düzenleyeceklerdir. Yoksa bu gericilerin, sıkıyönetimin yasak ve baskı zincirine karşın, kitleleri mücadeleye sevketmek, 1 Mayıs'ı faşist diktatörlüğe karşı bir mücadele gününe dönüştürmek, yasadışı 1 Mayıs gösterileri düzenlemek gibi bir dertleri yoktur. Tersine tıpkı 1 Mayıs 1979'da yaptıkları gibi 1980 1 Mayısında da işçileri ve emekçileri devletle, polis ve ordu ile sıkıyönetim ile karşı karşıya getirmemek için her türlü çabayı göstereceklerdir. Demokrasi mücadelesini, 1 Mayıs'ın devrimci bir mücadele gününe dönüşmesini bugün bir blok olarak engellemeye, onu düzenin sınırları içine hapsetmeye çalışacaklardır.

Üstelik TKP revizyonistleri ve DİSK'in sendika ağaları bu politikayı, önümüzdeki dönemde ve 1980 1 Mayısında daha ince taktiklere başvurma gereğini duymadan uygulamaya çalışacaklardır.

Fakat revizyonizmin ve burjuva sendikacılığının yüzü iyiden iyiye açığa çıkmıştır. TKP revizyonistleri ve DİSK'in sendika ağaları 1 Mayıs'ın bir mücadele ve direniş gününe dönüşmesini, 1 Mayıs'ın demokrasi mücadelesinin ilerletildiği bir gün olmasını engelleyemeyeceklerdir. Tıpkı 1978 ve 1979 1 Mayıslarında olduğu gibi...

1 MAYIS'I ÜLKE ÇAPINDA BİR DİRENİŞ GÜNÜNE DÖNÜŞTÜRELİM

Faşist diktatörlüğün baskı ve saldırılarını, sıkıyönetimin yasaklama kararlarını boşa çıkararak, revizyonistlerin ve sendika ağalarının mücadeleyi içeriden hançerleme ve kitleleri pasifleştirme girişimlerini engelleyerek 1 Mayıs'ı ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı bir mücadele gününe dönüştürelim.

Bunun için:

* **Ülkenin dört bir köşesinde yürüyüş kollarında, 1 Mayıs alanlarında,** işyerlerinde, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda devrimci 1 Mayıs bayraklarını yükseltelim. Her yerde 1 Mayıs kutlamaları düzenleyelim. Düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına katılalım. Sıkıyönetimin, gericilerin baskı ve yasak çemberini kıralım. Şimdiden 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanalım. 1 Mayıs kutlamalarında legal olanakları sonuna kadar kullanmakla birlikte, kendimizi sadece bununla sınırlamayalım. Yasal ve yasadışı her yolla 1 Mayıs'ta faşist diktatörlüğün, onun militarist güçlerinin karşısına dikilelim.

* İşçiler, köylüler, öğretmen ve memurlar, halk gençliği, emekçi kadınlar olarak 1 Mayıs kutlamalarına en geniş şekilde katılalım. 1 Mayıs alanlarında, yürüyüş kollarında bütün halkın eylem birliğini gerçekleştirelim. Faşist diktatörlüğün geriletilmesinin ve demokrasi mücadelesinin ilerletilmesinin yolu da buradan geçer.

* Faşist diktatörlüğe karşı mücadelemiz, aynı zamanda örgütlenmemizin ve örgütlerimizin sağlamlaştırılmasına hizmet etmelidir. Bunun için işçiler olarak sınıf sendikalarında, öğretmen ve memurlar olarak Yurtsever Devrimci örgütlerde, işçi-köylü-öğrenci gençlik olarak anti-faşist, anti-emperyalist kitle örgütlerinde ve birim örgütlerinde toplanalım. Kırsal alanlarda Köylü Birliklerinin temellerini atalım. Proletaryanın devrimci öncü müfrezesinin etrafında toplanalım.

* 1 Mayıs kutlamalarında bütün devrimci-demokrat akımlar, demokrasi temelinde, "propaganda-ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik" ilkesi temelinde güç ve eylem birliği yapmalıdır. 1979 1 Mayıs kutlamalarında HALKIN KURTULUŞU ile DEVRİMCİ YOL arasında eylem birliği yapılması ve bu eylem birliğine KURTULUŞ'un da İzmir'de katılması, halk güçlerinin birliğinin sağlanmasında ve revizyonizmin tecrit edilmesinde olumlu bir gelişmedir. Fakat, DEVRİMCİ YOL'un ve özellikle de KURTULUŞ'un revizyonizm ile araya sınır çizgisi çekememesinden dolayı, 1979 1 Mayısında atılan adımlar ilerletilememiş, eylem birliği sürekli ve kalıcı bir temelde gerçekleştirilememiştir. DEVRİMCİ YOL ve özellikle KURTULUŞ, TKP'nin ihanetinin açığa çıktığı dönemde ondan uzaklaşma çabasına girmekte, ama bu kez de DİSK kanalı ile ona yaklaşmaktadırlar. Bu ise işçi sınıfının ve halkın mücadelesine zarar vermekte, kitlelerin birleşmesini, revizyonizmin tecrit edilmesini engellemektedir.

Bugünkü görev, başta TKP olmak üzere revizyonistleri ve DİSK'in sendika ağalarını ihanetleri ile baş başa bırakarak, Devrimci 1 Mayıs bayraklarını ülke çapında yükseltmek, 1 Mayıs kutlamalarında bütün halk güçlerinin birliğini gerçekleştirmektir.

Devrimci tutum bunu gerektirir.

Erdal Eren'in idamı engellenmelidir

Faşist diktatörlüğün Erdal Eren'in idamını gerçekleştirmek amacıyla büyük çapta çaba harcayacağı anlaşılmaktadır. Ama Türkiye halkı ve gençliği diktatörlüğün istekleri karşısında kuzu kuzu boyun eğmeyecektir. Bu idam kararı faşizmin halkımıza yönelik saldırılarının bir üst noktaya tırmanmasının işaretidir. Ancak halk da bu tırmanışa daha güçlü mücadelelerle cevap verecektir.

Gazetemiz, YDGF'nin Erdal Eren'in idamını engellemek amacıyla açmış olduğu mücadele kampanyasını bütünüyle desteklemektedir. Bütün devrimcileri bulundukları her alanda bu kararın geri alınması ve Erdal Eren hakkında verilen idam cezasını engellemek için mücadeleye çağırıyoruz.

(YAZISI 6. SAYFADA)

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

MİLYONLARCA EMEKÇİNİN GREVİ TÜM KAPİTALİST DÜNYAYI SARSIYOR

1929 BUNALIMININ HAYALETİ KAPİTALİST ÜLKELERİN ÜZERİNDE DOLAŞIYOR

Burjuva iktisatçılarının ve uluslararası tekellerin sesi olan Wirtschaftswoche, Time, Spiegel gibi emperyalist basının 1979 sonlarında yaptıkları tahminlerin birer aldatmaca olduğu ortaya çıktı. Onlar, 1980'le birlikte bunalımın hafifleyeceğini, hiç değilse enflasyon oranında bir düşme olacağını ileri sürüyorlardı. Oysa şimdi hepsi birden, ağız birliği etmişçesine bunalımın daha da derinleşeceğini günümüzün 1929-1933 yıllarını andırdığını söylüyorlar.

1974'lerde başlamış olan günümüzdeki bunalım 2. Dünya Savaşından beri yaşanan en büyük bunalımdır ve aralıksız çökme ve çürüme içinde olan kapitalist-revizyonist sistemi temellerinden sarsmaktadır.

50'li 60'lı yıllarda çeşitli etkenler sonucu (Savaş sonrası kapitalist ülkelerde sanayinin yeniden geliştirilmesi, bilimsel-teknik gelişmeler sonucu yeni iş alanlarının ortaya çıkışı, ve özellikle başta SSCB olmak üzere bir dizi sosyalist ülkede kapitalizmin restarosyonuyla birlikte pazarların genişlemesi vb.) hafif atlatılabilen bunalımlar geride kaldı artık.

Tıpkı 1929 bunalımı gibi günümüdeki bunalım da Amerika'da başladı ve savaş yıllarından beri ilk kez enflasyon oranı % 18'i buldu. İşsiz sayısı ise 8 milyonu geçti.

Ancak yalnız Amerika'da değil tüm kapitalist dünyada bir kasırga gibi esiyor günümüzdeki bunalım. İşsiz sayısı şimdiden Fransa'da 1,8 milyonu, İspanya'da 2 milyonu buldu. Portekiz'de nüfusun % 15'i, Ortak Pazar ülkelerinde ise 20 ile 30 yaş arasındaki aktif nüfusun büyük bir bölümü işsiz. 1979 sonunda emperyalist-kapitalist ülkelerdeki toplam işsiz sayısı 17 milyonken bu rakam 1980'de 20 milyonu geçecek.

Kapitalist sistemin vazgeçilmez yol arkadaşı olan işsizlik, sermayenin kârına kâr katmada serbest olmasının bir sonucudur ve bunun doğrudan bir aracıdır.

Günümüzdeki bunalımdan daha da palazlanarak çıkmaya çabalayan tekellerin en başta gelen önlemi işsizler ordusunu büyütmek, 1000 kişiye yaptırdığı işi 100 kişiye yaptırmak ve geniş işsizler ordusunu bir rekabet ve baskı aracı olarak kullanmaktır.

Bu durum, işsizliğe karşı mücadeleyi, sömürüye karşı verilen mücadelenin en önemli konularından biri haline getiriyor. 1929'lardaki açlığı, yokluğu bir daha yaşamak istemeyen proletarya, her yerde işten çıkarmalara, işsizliğe ve işsizliğin kaynağı olan kapitalist düzenin temellerine karşı mücadele ediyor.

Kapitalist dünya, enflasyon ve işsizlik içinde kıvranıyor. Proletaryanın ve emekçi kitlelerin eylemleri sermayenin iktidarını her geçen gün daha fazla sarsıyor.

1979 yılında ve geçtiğimiz aylarda işçi sınıfının eylemleri grevleri daha kitlesel bir görünüm kazandı, hem nitelik hem nicelik olarak gelişti.

Mart ayı içerisinde emperyalist ülkelerden yarı-sömürge ülkelere kadar tüm kapitalist dünya, gösterilere, grevlere, genel grevlere ve barikat savaşlarına sahne oldu.

İNGİLTERE'de başta metalurji işçileri olmak üzere milyonlarca işçinin grevi sürdü. Gazetemiz baskıya verilirken metalurji işçilerinin taleplerini kabul ettirip ettiremedikleri kesinlik kazanmamıştı. Metalurji işçilerinin grevi, 2. Dünya Savaşından bu yana görülen en uzun grev oldu. 12 milyon İngiliz işçisi ise önümüzdeki haftalarda genel greve gitmeye hazırlanıyor.

İSPANYA'da ücretlerin artmasını isteyen 80 bin metalurji işçisi ve 80 bin demiryolu işçisi greve gitti. Polisin metalurji işçilerinin grevini şiddetle bastırmaya kalkması üzerine grevci işçiler şiddete şiddetle cevap verdiler. Madrit metro emekçileri, Katalonya inşaat işçileri, Barselona'da basın emekçileri ve liman işçileri greve gitti. Ayrıca İspanya Komünist Partisi/ML önderliğinde yüzbinlerce köylü direnişe geçti.

PORTEKİZ başkenti Lizbon'da işçiler İngiliz Clifford şirketinin 3500 işçiyi işten çıkarmasını protesto eden gösteriler düzenlediler. Demiryolu işçilerinin 17 Mart'ta (son iki hafta içinde dördüncü kez) greve gitmesi üzerine tüm demiryolu ulaşımı felce uğradı. Hükümet, işçilerin kararlı direnişi karşısında tüm talepleri kabul etmek zorunda kaldı.

FİLİSTİN'de İsrail işgali altındaki topraklarda yaşayan Arap halkı İsrail'in yeni Yahudi merkezleri kurma planlarını TÜM ÇALIŞANLARIN GENEL GREVİYLE protesto etti. Nablus'ta, Şeblon'da kitlesel gösteriler yapıldı. İsrail ordusunun saldırıları üzerine barikatlar kuruldu, çok sayıda askeri araç tahrip edildi.

HOLLANDA'da liman işçilerinin başlattığı grevler, genel greve dönüştü ve tüm ekonomiyi felce uğrattı. Önümüzdeki haftalarda tekrar genel greve gidilecek. Amsterdam'da düzenlenen gösteriye ise 70 bini aşkın emekçi katıldı.

AMERİKA'da grev dalgası büyüyor. Çeşitli mesleklerden işçilerin daha iyi çalışma koşulları, enflasyonun eritip bitirdiği ücretlerin yükseltilmesi uğruna giriştikleri grevler yayılıyor. 35 bin metalurji işçisi, 60 bin petrol işçisi, 6 bin maden işçisi işi bıraktı. Los Angeles liman işçileri de petrol işçilerini desteklemek üzere dayanışma grevine gittiler. New York'da 65 bin karayolu işçisinin grevi, ulaşım sistemini felce uğrattı.

İTALYA'da havayolları emekçileri işi bıraktı ve hava ulaşımı durdu. 350 bin tekstil işçisinin grevi ise sürüyor... AVUSTRALYA'da Sidney ve Melburn'da binlerce tekstil işçisinin grevi 3 aydır sürüyor... DANİMARKA'da metalurji işçileri, tekstil işçileri, demiryolu makinistleri, bir dizi gazetenin matbaa emekçisi greve gitti... BREZİLYA'da askeri hükümetin saldırılarına rağmen 12 bin liman işçisi greve gitti.

Bunlar geçtiğimiz ayın bir kesitini yansıtıyor yalnızca.

Proletarya ve geniş emekçi kitleler bu grevler içerisinde siyasal bilince ulaşıyor, gelecekteki kitlesel kavgalara ve devrime hazırlanıyor. Grevler ve gösteriler içerisinde bunun hazırlığından geçiyor.

Proletaryanın sınıf eylemleri reformist ve revizyonist engelleri aşarak devrimci patlamalara doğru ilerliyor

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi gittikçe keskinleşiyor. Grevlerden barikat savaşlarına doğru uzanan mücadele, tüm kapitalist-revizyonist dünyayı sarıyo. 2. Dünya Savaşından bu yana görülen en büyük bunalım olan günümüzdeki bunalım, ara sınıfları, küçük işletmeleri yok ediyor, emekçi ve proleter kitleleri daha da yoksullaştırıyor.

Nasıl ki kapitalizm kendisiyle birlikte kendi mezar kazıcısını yarattıysa günümüzdeki bunalım da emekçi kitlelerin sömürüye karşı mücadelesini 30 yıldır görülmedik şekilde geliştirdi.

1979 yılı ve 1980'in ilk üç ayı boyunca tüm kapitalist dünyayı gösteriler ve grevler kapladı. 1974'lerde başlayan bunalım, burjuva ekonomistlerinin tahminlerinin tam tersine hızla derinleşiyor.

Birkaç yıl öncesine kadar ender raslanan olgulardan biri olan yasa dışı, vahşi grevler burjuvazinin yer yer terörüne yer yer aldatmacalarına rağmen sömürü dünyasını temellerinden sarsıyor. Günümüzde, artık gittikçe, reformist, revizyonist sendika ağalarının barışçıl, "ekonomik hayatı sarsmayacak" grevlerinden, sendikalardan izin almadan, patronlara haber vermeden yapılan grevlere geçiliyor.

Hükümetler, gerici sendika yöneticileri, işçi sınıfının, bunalımın yükünü patronlara ödetmek üzere giriştiği eylemleri, grevleri yasa dışı ilan ediyor. Onlar bu grevlerden, proletaryanın sınıf mücadelesinin onların denetimini redderek yükselmesinden, devrim perspektifinden, azrailden korkar gibi korkuyorlar.

İngiltere'de, İspanya'da, Portekiz'de, İtalya'da, San Salvador'da kitlesel eylemler, grevler, sermayenin ekonomik gücüne ağır darbeler indiriyor, sömürü dünyasının tüm alt ve üstyapılarını sarsıyor.

Tekellerin, gerici sınıfların, bunalımdan daha da palazlanarak çıkma çabalarının sonuçlarını, "toplumsal barış", "karşılıklı fedakarlık" öğütlerinin ne anlama geldiğini emekçi kitleler artık günlük yaşamlarında açıkça görüyorlar. Daha da düşük ücretler, işsizlik, açlar ordusu vb. vb.

Egemen sınıfların ve onların çığırtkanlarının, huzurunun ve sükununun bozulmamasını istedikleri düzenin gerçek yüzü budur.

Emekçilerin, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayan proleterlerin, giriştikleri bu grevler devrimci patlamalara doğru giden ileri adımlardır. Kapitalist sistemin hararetli savunucuları olan sendika ağalarının, bu grevlerin patlak vermemesi ve patlak verdiği takdirde kendi denetimleri altına almak, patronlarla uzlaşma yoluna *sokmak ve işçileri birkaç kırıntı ile yanıltmak* için çabalamalarının nedeni budur. Devrimin gündeme geldiği günümüzde, sendikaların başındaki reformistlerin ve revizyonistlerin amacı, proletaryayı görevinden, yani devrimden alıkoymaktır.

Bu nedenle, her ülkenin proletaryasının önünde, burjuvazinin ve oportünistlerin egemen olduğu sendikaların işçi hareketi üzerindeki boyunduruğunu kırma ve tüm reformist ve revizyonist parti ve örgütleri yıkma görevi duruyor. Bugün, proletarya, bu sendikaların yönetimleriyle mücadele ederek, burjuvaziyle uzlaşmaya karşı çıkarak, bunların kurmak istedikleri "toplumsal barışa" karşı mücadele ederek ve proletaryanın attığı her ileri adımda tezgahladıkları yeni sahte muhalefetlerin gerçek yüzünü ortaya çıkararak bu yolda ilerliyor.

Maocu partiler çöküyor

Bugünkü Çin yönetiminin son birkaç yıl içinde Mao'nun eklektik düşüncelerini ayrıştırması ve bütünüyle karşı-devrimci burjuva bir ideolojik-siyasal çizgi formüle etmesi vb. ile de açıkça ortaya çıkan karşı-devrimci yüzü, Çin revizyonizminin, dünyadaki "temel taşları" olan partileri büsbütün kötü bir durumda bıraktı. Kimileri çareyi kendilerini dağıtmakta, kimileri diğer revizyonist partilerin sultasını kabullenmekte ya da diğer oportünist-Troçkist grupçuklarla yeni ihanet partileri kurma çabalarına girişmekte bulmaya çalışıyor.

Bunlardan on yıllık bir geçmişi olan ve son zamanlarda üye sayısı yarıdan fazla azalan AKP'nin (Almanya Komünist Partisi) durumu son derece öğreticidir. Son birkaç yıl içinde baskısı 15.000 den 5000'e değin düşen AKP'nin haftalık yayın organı "Rote Fahne" 1979 Aralık'ından beri ancak iki haftada bir çıkabiliyordu. Saflarındaki sağlıklı unsurların kendisini yıllar önceden terk edip devrimci saflara geçtiği ve son zamanlarda çatısının altında kalmış olan burjuva-revizyonist ideoloji sahibi diğer unsurların da çok kısa bir süre önce Almanya'da "Yeşiller Partisi" denilen ve devrimci olmayan her türlü ideolojinin cirit attığı bir partiye kapağı attığı AKP hızla iflasa doğru gidiyordu. AKP kendi gençlik örgütü KSV'yi ise çok öncelerden dağıtmıştı. "Mao Zedung Düşüncesi"nin sadık takipçileri, "Üç Dünya Teorisi"nin kararlı savaşçıları işte III. Kongrelerinde bu hale düşmüşlerdi. 7-9 Mart 1980 tarihli kongreleri, revizyonizmin iflasının bir göstergesi olarak, AKP'nin dağıtılması kararıyla noktalandı. Revizyonistler AKP'nin dağılma kongresinde "toplumsal hareketleri ve bunların ifadesini kavramada yetersiz kaldıklarını" "teorik ve pratik mücadelede sınıf mücadelesinin taleplerini karşılayamadıklarını ve bu nedenle kendi kendilerini tasfiye ettiklerini dile getirdiler. AKP'nin dağıtılması noktasında birleşen kongreye katılan küçük hizipler "99'lar", "41 ler", "13 ler" şimdi kendilerine yeni partiler yeni yollar aramakla meşguller artık.

Maocu partilerin önde gelenlerinden biri olan FKP/ML'nin de (Fransa Komünist Partisi/Marksist-Leninist) izlediği yol AKP'ninkinden pek farklı değildir. 11. Kongresinde "Üç Dünya Teorisi"ni iyice sistemleştirmiş olan FKP/ML'nin üst yönetim kademelerinden önce dört, sonra da on kişi daha sonra da Brötanyalı militanların yarısı 1979 sonunda partiden ayrılmıştır. 11. kongresinde bir süre kadrolarını frenleyebilen ve şimdi bunun önüne geçemeyen revizyonist parti, bugün artık Troçkistler ile ve 1970'lerde kendisinden kopmuş bir hizip olan (Devrimci Komünist Partisi/ML) ile ittifak arayacak kadar oportünizmin batağına batmıştır. Bu parti diğer yandan da "işçi sınıfının birliğini" ve "sendikal birliği bozmamak" için sendika yönetimlerini teşhir etmekten vazgeçmiş. FKP/ML'nin yöneticileri Fransa Komünist Partisi 23. Kongresi ile % 40 oranında fikir birliği içinde olduklarını belirtmişlerdir. Gittikçe güç kaybeden bu parti de, çözümü diğer revizyonist partiler ile birleşmekte görmektedir. Bir zamanlar sürekli sesini duyurmuş olan ve ülkemizde de geniş propagandası yapılan Portekiz'in Maocu Partisi ise, haftalık yayını önce iki haftada bir, sonra ayda bir olarak çıkarmıştır; şimdi ise yayınının ne zaman çıkacağı belli olmayan bir duruma düşmüştür. Sesi kesilen bu partinin de ait olduğu yere, tarihin çöplüğüne gittiği açıktır.

Devrimci pratik, bir kez daha göstermiştir ki, Marksizm-Leninizmin sarsılmaz gücü revizyonizm karşısında gene zafere ulaşmıştır.

Revizyonizmin karşısında Marksizm-Leninizmin şanlı bayrağına sarılan proletaryanın devrimci partileri diğer revizyonist partilere karşı olduğu gibi, üç dünyacı revizyonist partilere karşı da yürüttükleri amansız mücadelede, bu karşı-devrimci mihrakları kitlelerden tecrit ederek onları tek başlarına bırakmışlardır.

Salvador halkı da kazanacak

San Salvador'da askeri bir saldırının kurbanları

Orta Amerika'da küçük bir ülke olan El Salvador'un emekçi halkı, 43 yıldır birbirinin peşi sıra yönetime gelen ABD patentli faşist cuntalara, onların dayanakları burjuva, feodal egemen sınıflara ve Amerikan emperyalizminin azgın sömürüsüne karşı ayağa kalkmış bulunuyor.

Salvador halkının mücadelesi 1977'de faşist General Romero'nun darbeyle yönetime gelmesiyle yeni bir aşamaya girdi ve 1979'un ikinci yarısında bu diktatörlüğün temellerini sarstı. ABD emperyalistleri, ülkedeki talanlarının bekçisi faşist rejimi kurtarmak için diktatörlüğün "kanını" değiştirdiler ve Romero yerine Romero'nun albaylarından oluşan yeni bir cuntayı devreye soktular. Albay Mayano'nun ve Albay Louis Terez'in kanlı cuntası, bir yandan "demokratik haklardan", "reformlardan" dem vururken bir yandan da ABD'li efendilerinin halkın mücadelesini bastırsın diye yolladığı "askeri danışman"lar, "askeri eğitim birlikleri", milyonlarca dolarlık askeri malzemenin desteğinde azgın bir teröre girişmekten de geri kalmadı. Cunta işbaşına geldiğinden bu yana, 5 aylık süre içinde, 500'ü aşkın emekçi ve devrimci Cuntanın "Ulusal Muhafız"ları tarafından katledildi. Şimdi de Amerikalı "danışman"larından ders alan Cunta'nın provokasyon ekipleri, ülkemizde 1 Mayıs 1977'de tezgahlanan kanlı oyunun benzerlerini sahneye koyarak Salvador devrimini sindirmenin çeşitli yollarını deniyorlar.

Fakat ne ABD emperyalistlerinin Salvador devrimini bastırma reçeteleri ne de kanlı cuntanın katliamları halkın mücadelesini durdurmaya yetmiyor. Cuntanın askeri birliklerine karşı silahlı mücadeleye atılmış olan anti-faşist, yurtsever güçler ülkenin belli birtakım bölgelerini ele geçirdiler. Ocak ayı içinde emekçi kitleler birçok kentte Cunta'nın askeri birliklerine karşı barikat savaşlarına giriştiler. Göstericilere ateş açan Ulusal Muhafızlar her yerde halkın silahlı direnişiyle karşılaştılar. Faşist baskılara, cuntaya ve ABD emperyalizminin sömürüsüne karşı yapılan bütün çalışanların genel grevine halkın % 70'i katıldı. Devrim şehitlerinin cenaze törenleri Cuntaya karşı yeni kitle gösterilerine dönüşüyor. Carter ve şürekasının "kutsadığı" albayların Cuntası ancak Salvador halkının tümüne karşı savaşarak yönetimde tutunmaya çalışıyor.

Salvador'da sürekli gelişen devrimci durum, kahraman Nikaragua halkının eli kanlı Somoza'yı alaşağı eden mücadelesinin de esinlendirdiği, Orta Güney Amerika'yı ve Karaibleri saran büyük devrim dalgasının bir parçasıdır. Guatemala, Peru, Arjantin, Brezilya, Venezuela, Kolombiya halklarının sürekli yayılan mücadelesi Latin Amerika'yı babasının malı gibi görmeye alışmış olan ABD emperyalistlerinin elini ayağını bir birine dolamaya başladı. Amerikan emperyalistleri bu telaş içinde "insan hakları savunucusu" maskelerini de sıyırıp atıyor ve saldırgan yüzlerini gizleyemez oluyorlar. Carter, Brezinski ve Ulusal Güvenlik Konseyleri Latin Amerika ve Karaiblerdeki CIA—Pentagon faaliyetlerini yoğunlaştırıyor, buralarda da askeri harekatlara kolaylık sağlayacak yeni yeni askeri "paktlar", "birlikler" "ortak savunma" vb. örgütlenmelerine girişiyorlar. Salvador halkını bastırması için faşist cuntaya gönderdikleri askeri malzeme ve yığınak şimdiden aşırı boyutlara ulaşmış durumda. Bütün bunlar, ABD'nin, dünyanın başka köşelerinde aynı şeyleri tezgahlamakta olan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yanı sıra, dünya halklarının en alçak en kanlı ve en azgın düşmanlarından biri olduğunu bir kez daha doğruluyor. ABD emperyalistleri bir yandan Salvador halkına tatlı diller döker ve Cuntaya da aynı şeyi salık verirken, beri yandan onun bu entrikalarına kanmak bir yana mücadelesini yoğunlaştıran Salvador halkına karşı cuntaya silah koşuşturuyor.

Ama daha Vietnam'ın, İran'ın, Nikaragua'nın anısı taptaze. Salvador halkına karşı kullanılmak üzere bu ülkenin eli kanlı diktatörlerine yollanan her Amerikan silahı Salvador'un kahraman işçi sınıfı, köylüleri, gençliği ve demokrat, yurtsever insanlarının mücadele alevini biraz daha harlayacaktır. Salvador diktatörlerinin de İran'ın devrik Şahı gibi dünyada sığınacak delik arayacakları günler uzak değildir.

5 kıta'dan

HİNDİSTAN :

Hindistan'da geçenlerde yapılan genel seçimlerde Meclisteki sandalyelerin çoğunluğunu elde eden faşist İndra Gandi yeniden işbaşına geçti. Böylece grevleri yasaklayan, basını kara bir sansüre batıran, sömürücüler çıkarına kılıcını bileyip halkın tepesinde şakırdatan faşist Gandi ve partisi Maocu ve Kruşçevci revizyonistlerin de dahil olduğu tüm gericilerin desteğinde yeniden sahneye çıkarılmış oldu. Hint gericiliğinin diğer yedeği Janata partisinin suyunun iyice çıktığı bir dönemde Gandi hükümeti "istikrarı" ve "demokrasi"yi yeniden sağlama demagojisi eşliğinde "icraatına" başladı.

FAS

Dünyanın dört bir yanında yükselen halk hareketleri emperyalizme ve gericiliğe darbeler vurmaktadır. Arap halkının son günlerde yükselen mücadelesi ve Polisairio güçlerinin genel bir saldırıya geçmesiyle birlikte Fas sömürge ordusu ağır yenilgiler almıştır. Arap halkının 1973'lerden beri süren mücadelesi bugün artık kitlesel bir nitelik kazanmakta, ülkenin dört bir yanına yayılmaktadır. Polisario güçlerinin saldırısı sonucunda Fas sömürge ordusu yüzlerce kayıp vermiştir. Amerika'nın kuklası Kral Hasan II bu ağır yenilgileri kabul etmek zorunda kalmıştır. Diğer yandan Kral Hasan'ın ülkeyi artık yönetemeyeceğinden korkan Amerikan emperyalistleri yerine yeni bir kukla geçirmekten söz etmektedir

Grevlerin gösterilerin yaygınlaştığı Fas'ta işçi sınıfı önümüzdeki günlerde fosfat yataklarında büyük bir greve hazırlanmaktadır.

İNGİLTERE :

İki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'nin yanı sıra İngiliz emperyalizmi de askeri aygıtını güçlendirmeye çalışıyor. Teacher hükümeti 1980—1981 bütçe yılında askeri amaçlarla ilgili harcamayı 100 milyon sterlinin üzerine çıkarmayı hedeflemektedir.

İngiliz emperyalizminin askeri yetkililerinin planlarında nükleer silahlar önemli yer tutmaktadır. Ayrıca İngiliz hükümeti önümüzdeki 10-15 yıl içinde, yeni deniz filoları kurmak, denizaltılar ve yeni silahlar yapmak için hazırladığı programı uygulamak üzere 45 milyar sterlin harcamayı kararlaştırmıştır. İngiliz hükümeti şu sıralarda, Polaris tipi nükleer denizaltılarını, hedefi uzak mesafeden vuracak bir silah sistemiyle donatmaktadır.

HOLLANDA

Dünyada ekonomik bunalımın artmasıyla birlikte ekonomik grevler de yoğunluk kazanmaktadır. İşçi sınıfı, burjuvazinin kapitalizmin ağır bunalımını kendilerine yükleme çabalarına karşı güçlü bir biçimde muhalefet etmektedir. Hollanda tekelci burjuvazisi bu amacını gerçekleştirmek için yoğun bir şekilde planlar ve tasarılar hazırlamaktadır. Bunlardan birisi de işçi ücretlerinin dondurulması. Ama buna karşı Hollanda işçi sınıfı sessiz kalmadı ve mücadelesini yükseltti. Son bir yıl boyunca ücretlerin dondurulmasını isteyen bu yasaya karşı muhalefetini duyurmak için son 3 hafta içinde ülke çapında iki büyük grev düzenledi ve Amsterdam'da 5000 kişinin katıldığı büyük bir gösteri yapıldı.

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR GÜÇLENİYOR

Japonya Komünist Partisi (Sol)'un 10. Kuruluş yıldönümü toplantısından bir görüntü.

Japonya Komünist Partisi (Sol) kuruluşunun 10. yıldönümünü kutladı

Japonya Komünist Partisi (Sol) geçtiğimiz günlerde düzenlediği bir toplantıyla kuruluşunun 10. yıldönümünü kutladı. Toplantıya Merkez Komitesi üyeleri, parti temsilcileri, "Halkın Yıldızı" gazetesinin redaksiyonu, yerel parti yöneticileri ve çeşitli kitle örgütlerinin yöneticileri katıldı.

Toplantıda Japonya Komünist Partisi'nin 10 yıllık mücadelesinin değerlendirilmesi yapılarak, Japon proletaryasının öncü müfrezesi olarak önlerinde duran görevler ele alındı. Sermaye ve emek arasındaki çelişkinin keskinleşmesiyle birlikte Japonya'daki sınıf mücadelesinin yükseldiği ve bugün tekelci burjuvazinin ağır baskı ve sömürüsüne rağmen kitle mücadelesinin güçlendiği, bunun başında işçilerin, köylülerin balıkçıların, şehir emekçi halkının mücadelesinin geldiği belirtildi.

Parti Başkanı Masayoshi Fukuda ise, yaptığı konuşmasında uluslararası birlik ve dayanışmanın önemi üzerinde durdu. Ve Enternasyonalin kısa tarihçesini vererek, 1956'da Kominformun dağılmasından sonra bir örgütlenme olmadığını söyleyerek şunları vurguladı:

"Örgütlenme sorunu tek başına ele alınamaz. Her bir ülkede devrim dünya devriminin bir parçası olduğuna ve emperyalizm uluslararası alanda proletaryaya karşı birleştiğine göre proletaryanın her bir ülkede uygulanmak üzere uluslararası bir stratejisi olmalıdır. Ve eğer öyleyse proletaryanın uluslararası devrimci stratejisi proletaryanın uluslararası örgütlenmesini gerekli kılmaktadır."

Daha sonra geri ülkelerde gelişen işçi sınıfı mücadelesinden de söz eden Fukuda kapitalizmin geliştiğini ve bunun ülke içinde sınıf çelişkilerini daha çok kızıştırdığını, emperyalizmin karşısına yeni doğan bir işçi sınıfının dikildiğini, bu yeni gücün yalnızca yabancı emperyalistlerin baskısına değil yabancı emperyalistlerin işbirlikçisi ve ulusal çıkarların satıcısı yerli gericilere karşı da mücadele ettiğini vurguladı.

"ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ" VE KÜRT SOSYAL FAŞİSTLERİ

Sovyet sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki uşakları bir arada veya ayrı gruplar halinde sözde anti-faşist eylem birlikleri, "anti-sömürgeci" eylem birlikleri oluşturma yaygaralarına içinde bulunduğumuz dönemde hız verdiler. Türkiye Kürdistanı'nda sosyal-emperyalist Rusya'nın çıkarları doğrultusunda faaliyet gösteren Özgürlük Yolu, KUK ve Şıvancılar gibi modern revizyonist Kürt akımları, faşist diktatörlüğe ve milli zulme karşı gelişen Kürt halkının mücadelesini engelleyemeyince taktik değiştirerek kitle mücadelesine sahip çıkıyormuş pozuna bürünerek sözde "anti-sömürgeci" "UDG"ni (Ulusal Demokratik Güçbirliği) kurdular ve "sömürgeciliğe" karşı mücadele edeceklerini açıkladılar.

Kürt modern revizyonistlerinin oluşturduğu "UDG" neyi hedeflemekte ve kime hizmet etmektedir. Bu sorunun cevabı, bu "güçbirliği"ni oluşturan grupların niteliklerinden bağımsız değildir. Kurulduğu iddia edilen sözde cephenin faşist diktatörlüğe, emperyalist sömürgeciliğe, Kürt ve Türk gericiliğine karşı olabilmesi için bu güçbirliğini oluşturanların anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal bir potansiyele sahip olmaları gerekir. Peki ÖY, KUK ve Şıvancılar vb. gibilerinin böyle bir potansiyel taşıdıkları söylenebilir mi?

"Ulusal Demokratik Güçbirliği"ni oluşturan Kürt sosyal-faşistleri, anti-sömürgeci, anti-emperyalist, ve anti-feodal oldukları iddiasına dört elle sarılıyor, "UDG"yi bu amaçla oluşturduklarına Kürt işçi ve emekçilerini inandırmaya çalışıyorlar. Yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini arkadan hançerlemek, Kürt işçi ve emekçilerini aldatmak ve mücadeleyi Kürt kompradorları ve toprak ağaları ile Rus sosyal-emperyalistlerine peşkeş çekmek için, ama sadece bu amaçla toprak devriminden, feodalizme karşı mücadeleden söz etmektedirler.

İmzaladıkları "Deklerasyon"da bile faşist diktatörlüğün sınıf dayanaklarını gizlemeye büyük bir özen gösteren, egemen sömürücü sınıfların bir ayağı ile Kürdistan toprağında olduğunu ve Kürt komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının da içgerici egemen sınıfların kopmaz bir parçası olduğunu belirtmekten kaçan bu sosyal-faşist grupların anti-feodal mücadeleden, anti-emperyalist mücadeleden söz etmeleri tamamen sahtedir.

Kürt modern revizyonistlerinin bütün sahte çığırtkanlıklarına karşın, Kürt halkı bu revizyonistlerin ne denli özgürlük ve demokrasi düşmanı olduklarını bizzat onların pratiğinden de bilmektedir. Kürt işçi ve emekçileri bu gruplardan her birinin toprak ağalarından birkaçına sırtını dayamış bulunduklarını bilmektedir.

Sözkonusu bu üç grubun imzaladığı "Deklerasyon Bildirisi"nde yer alan Türkiye'yi emperyalist bir ülke gibi ele almaları ve Türkiye'nin Kürdistan'ı ekonomik olarak da sömürdüğü biçimindeki saçma iddialara burada değinmeyeceğiz. Proleter devrimci hareket bu türden anti-Marksist safsataları daha önce deşifre etmişti.

Ö. Yolu, KUK ve Şıvancıların oluşturdukları "Ulusal Demokratik Güçbirliği" (UDG)nı kısaca bu sosyal-faşist akımların Kürt işçi ve emekçilerine karşı, işçi ve emekçilerin bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine yönelik olarak oluşturulmuş karşı-devrimci bir "cephe" olarak tanımlayabiliriz.

KÜRT MODERN REVİZYONİSTLERİ NASIL BİR ÇİZGİ İZLİYORLAR?

Kürt modern revizyonistleri emperyalist yanlısı ve egemen sınıfların çizgisinde yürüyorlar. Onlar Kürt işçi ve emekçilerine "bağımsızlık" yaygaraları altında sömürü ve zulme dayalı bir köleliği önermekte ve buna uygun bir pratik içinde bulunmaktadırlar. Onların komprador kapitalist ve toprak ağalarının ekonomisini tasfiye diye bir sorunları yoktur ve olmamıştır. Onlar Kürt işçi ve emekçilerine, düşmanlarını dost olarak göstermekte, işçi ve emekçilerden yana gelişen mücadelenin önüne set çekmekte. Kürt halkına "Sovyetlerin yardımı olmadan bağımsızlığı elde edemeyiz" diyerek Rus sosyal emperyalistlerine teslimiyeti ve onların hegemonyası altında yeni sömürgeciliği kabul etmeyi önermektedirler. Kürt modern revizyonistleri, Kürt halkının düşmanı olan, daha Kürt ulusu diye bir ulusun olup olmadığına Kürtlerin milliyet mi, ulus mu olduğuna karar veremeyen! TKP gibi Rus uşakları ile tam bir işbirliği ve dayanışma içerisindedirler. Bu çizgi Kürt halkına ihanet çizgisidir. Özgürlük ve kurtuluş düşmanlığı, mücadelenin önündeki engellerden biridir.

Oluşturulan sözde "UDG"nin bu çizginin muhtevasına uygun olacağı ve buna uygun bir pratiği hayata geçirmek için çalışacağı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Kürt modern revizyonistlerinin bugüne kadarki pratiklerine ve savundukları tezlere bakılırsa güçbirliği içinde "Kürt olan" her unsur yer alacaktır. Kürt toprak ağaları ve kompradorları ise bu cephenin esas gücünü oluşturmaktadır. Cephe, "Türk sömürgeciliğine karşı mücadele" edecektir. Cephenin kendi içinde yer alan ve "ilerde çıkarları çatışacak olan" işçi ve köylülerle toprak ağaları ve kompradorlar arasındaki "hesaplaşma" ise geleceğin bir sorunudur. Önemli olan "Türklerden bağımsız" bir Kürdistan oluşturmaktır. Ezen ve sömürenlerle ezilen ve sömürülenler arasındaki sorunlar ise bugün için önemli değildir ve gelecekte "Bağımsız Kürdistan" bu sorunlarını çözecektir. Onun için bugünden Kürt gericiliğine karşı da mücadele edilmesi gerektiğini savunanlar "anti-sömürgeci mücadelenin önündeki engellerdir" ve bu engelleri ortadan kaldırmak ilk görevdir!

İşte Kürt modern revizyonistlerinin Kürt işçi ve emekçilerine önerdikleri budur. Onların oluşturdukları sözde "UDG" nin Kürt işçi ve emekçilerinin düşünmesi hayata geçirmek için faaliyet gösterecektir. Doğal olarak bu güçbirliğinin hedefi anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadeledir. Bu cephe bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı, bu mücadeleyi engellemek için faaliyet gösterecektir. Kürt kompradorları ve toprak ağalarının saldırı ve baskılarına karşı mücadele eden Kürt işçi ve emekçileri bu güçbirliğine katılmadıkları, onu böldükleri için, "ulusal hain" olacaklar için, ilk elden ortadan kaldırılmayı hak etmiş olacaklar.

Kürt işçi ve emekçilerini aldatmak amacıyla yaygarası yapılan sözde "bağımsızlık"ın bugünkü mevcut durumdan esasta hiç bir farkı yoktur. Hakim unsuru Türk olan bugünkü egemen sınıflar diktatörlüğü, Kürt olan bir komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğü biçimine bürünecektir. Ve ABD'nin hegemonyası yerine, Rusya'nın hegemonyası kurulacaktır. Bağımsızlığın böylesine gericilerin ve emperyalistlerin özünde bir itirazları yoktur. Ancak ABD emperyalizmi ve Türk egemen sınıfları bu sömürü alanını elden çıkarmamak için itirazda bulunacaklardır. Fakat önerilen bu bağımsızlık gerçekte tam bir bağımlılık olacaktır.

Bugün Çin sosyal-emperyalistleri ve onların ve ABD emperyalizminin tasmalı köpeği Doğu Perinçek nasıl bir bağımsızlık öneriyorsa Kürt sosyal-faşistleri de öyle bir bağımsızlık önermektedirler. Onlar da "üç dünyacılar" gibi toprak ağaları ve komprador burjuvazi ile emperyalizm ile işbirliğini esas alarak bağımsızlığın elde edileceğini vaaz etmektedirler.

Kürt sosyal-faşistleri TKP'li sosyal-faşistler gibi faşist diktatörlüğü aklayarak Türkiye'de (Kürdistan dahil) burjuva demokrasisinin olduğunu iddia etmekte ve "... açık faşist bir diktaya yöneliyorlar" biçimindeki saçma iddialarla faşist diktatörlüğün baskı ve zulmünü gizlemeye çalışmaktadırlar.

Diğer milliyetlerden gericilikle birlikte işçi sınıfı ve emekçi kitleleri ezip sömüren, faşist-feodal bir diktatörlük altında tutanlar Kürt kompradorları ve toprak ağalarıdır. Kürt işçi ve emekçilerini bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ile sürdürenler ile bu sınıflardır. Kürt işçi ve emekçilerinin emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı mücadelesini kana boğmaya çalışanlar da komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Kürt işçi ve emekçilerinin bu düşmanlarına karşı ve Türk ulusundan gericilikle bir olarak yürüttükleri. Birleşmiş gericilik her türlü ilerici düşünce ve eylemin can düşmanıdır.

Egemen sınıflara bir bütün olarak onların diktatörlüğüne karşı mücadele edilmeden, egemen sınıfların bir kesimine karşı mücadele tatil edilerek onlar dost ilan edilirse bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi zafer kazanamaz. Kürt işçi ve emekçilerine düşmanlarını dost olarak göstermek, onlarla bir arada ve aynı cephede savaşmaya çağırmak ise tam bir halk düşmanlığıdır. Bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin kana boğulması için çalışmadır. Kürt halkına sömürü ve zulmü reva görmedir. Kürt halkını izlediği zaman emperyalistlerin ve egemen sınıfların sömürü ve zulmünden hiçbir zaman kurtulamayacağı bir yola sokmaya çalışmadır. Ve Kürt modern revizyonistlerinin yaptıkları tam da budur.

Kürt modern revizyonistleri, Kürt toprak ağalarının elindeki toprakların köylü komiteleri aracılığıyla köylülere dağıtılmasını öngören bir mücadelenin düşmanı olduklarını bizzat kendileri her fırsatta açıkça ortaya koymaktadır. lar. Onların Ensarioğulları, Kırvarlar, Bucaklar, İzollar vb. vb. Kürt toprak ağalarının çıkarlarını kollayıp korumaları bundandır. Bu toprak ağalarını oluşturdukları sözde cephenin içine almaları bundan kaynaklanmaktadır.

Kürt modern revizyonistleri, anti-feodal ve anti-faşist olmadıkları gibi anti-emperyalist de değildirler. Onlar çağımızda her türlü gericiliğin esas kaynağı ve sorumlusu olarak emperyalizmi gizleyerek Kürt halkına sadece Türk egemen sınıflarını hedef göstermekte ve anti-emperyalist mücadeleyi hançerlemektedirler.

Ö. Yolu, KUK, Şıvancılar gibi sosyal-faşistler, Sovyetler Birliği'nin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin en büyük yardımcısı ve güvencesi olduğu yaygarasına sarılıyorlar. Ancak onlar bu karşı-devrimci iddialarını güçlendirici hiçbir kanıt göstermiyor ve hiçbir örnek vermiyorlar. Çin sosyal-emperyalistlerini efendileri hesabına teşhir etmeye gelince ise, onlar, Çin sosyal-emperyalistlerinin "... Bengal kasaplarıyla, Angola karşı-devrimcileriyle... İran Şahıyla işbirliği yaptığı"nı söylemekten geri durmuyorlar. Ama onlar ağababaları Rus yeni çarlarının azgın karşı-devrimci özünü gizlemekten geri durmuyorlar.

İhanet yolunun bilinçli savunucuları olan sosyal-faşistler bütün karşı-devrimci çabalarına karşın, ne "sosyalist ülkeler topluluğu" adını verdikleri Sovyetler Birliği ve onun egemenliği altındaki revizyonist ülkelerdeki derin ekonomik krizi ne de sosyal-emperyalistlerin Etiyopya gericiliğiyle, Baas ırkçılarıyla, Türkiye gericiliğiyle işbirliğini gizleyemeyeceklerdir.

"... Ulusal kurtuluş hareketlerine ve bağımsızlığına kavuşan ülkelere..... büyük desteği, güvenceyi sağlıyor" diyerek göklere çıkardıkları sosyal-emperyalistler bütün bu iddiaların aksine, emperyalizmin iki temel direğinden biri olarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin en büyük düşmanlarından biridir. Rus sosyal-emperyalistleri kendilerinin tüm bastırıcı ve tehdit edici çabalarına karşın gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerini saptırıp kendi denetimleri altına almak amacıyla bu mücadelelere sızmaktadırlar. Sovyetlerin "yardım" diye lanse ettiği ve tüm uşaklarının öve öve bitiremediği rublelerin ABD dolarından hiçbir farkı yoktur. Halklar ve proletarya için ABD'nin "hür dünyanın savunucusu" olmasıyla Sovyetler Birliği'nin "ulusal kurtuluş savaşlarının güvencesi" olması aynı anlama gelmektedir.

Ö. Yolu, KUK, Şıvancılar gibi sosyal-faşistlerin Kürt halkına önerdikleri "Sovyet yardımı"nın ne anlama geldiği ise bugüne kadar yeterince görülmüştür. Sovyet sosyal-emperyalistleri Irak'ta "muhtariyet" için mücadele eden, gerici önderliğe karşın haklı bir nedenden kaynaklanan ve demokratik bir yanı olan Irak Kürdistanı'ndaki Kürt halkının mücadelesine saldırıya geçtiler ve Baas ırkçılığının yanında Kürt emekçilerini napalmlarla imha ettiler. Angola'da kendi kuklaları bir kliği yönetime getirdiler ve Angola'yı kendi nüfuz alanları içine aldılar. Eritre'de Etiyopya gericiliğine karşı mücadele eden Eritreli direnişçilerin, direnişlerinin ezilmesi için Etiyopya gericiliğinin yanında saldırıya geçtiler. Afganistan'da "sosyalizmi inşa etmek" yaygaraları ile napalm yağdırmakta ve zehirli gazlarla imha harekatlarını sürdürmekteler. Bütün bunların adı "Sovyet yardımı"dır ve Kürt modern revizyonistlerinin Kürt halkına önerdiği yardım, işte bu denli pahalıdır.

Bu yardım öyle bir yardımdır ki, karşılığında kölelik, sömürü ve zulüm vardır. Ve Kürt modern revizyonistlerinin yaptığı bu denli tehlikeli bir düşmanı dost ve müttefik olarak göstermektir. Uşağın efendisine hizmette kusur etmemesi gerekmektedir ve onlar da bunu yapıyorlar.

Bütün yaygaralarına karşın Kürt modern revizyonistleri, Türk ulusundan komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarına da karşı değildirler ve olamazlar. Faşist diktatörlüğün Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamları karşısında suspus oldular. Sıkıyönetimin uzatılmasında ve uygulama alanının genişletilmesinde her zaman olumlu yönde parmak kaldıran TKP'li "saylavları" hararetle alkışladılar. 14 Ekim seçimlerinde "sömürgeci" dedikleri diktatörlüğün partilerine oy vermek için kitleleri sandık başına çağırdılar ve TSİP gibi Rus emperyalizminin uşakları ile "seçim bloğu" oluşturdular. TÖB—DER gibi kitle örgütlerinin yönetimini TKP, TSİP gibi sosyal-faşistlerle birlikte gasbederek demokrasi mücadelesini hançerleyenler de Özgürlük Yolu gibi Kürt revizyonist akımlardır. Sahte bir biçimde "sömürgeci politikayı uyguluyor" dedikleri CHP reformistlerini her dönem desteklediler ve CHP reformistleriyle işbirliği yaptılar. Son 14 Ekim seçim lerindeki manevraları ise sadece göstermelik bir tavırdır.

KÜRT MODERN REVİZYONİSTLERİNİN "CEPHESİ" HALK DÜŞMANI BİR CEPHEDİR

Kürt modern revizyonistleri, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin devrimci komünistlerin önderliğinde emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleyi pasifize etmek, Kürt halkını aldatmak ve sahte bağımsızlıkçı sloganlar altında emperyalistlere peşkeş çekmek için "UDG"yi oluşturdular. Bu cephe halk düşmanıdır. İşçi ve emekçilerin birliğinin düşmanıdır. Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden işçi sınıfının bir tek partinin, Devrimci Komünist Partisi'nin çatısı altında çelikten birliğini engellemek amacını taşımaktadır. Kürt ve Türk emekçileri arasında şoven milliyetçiliği geliştirerek düşmanlık yaratmayı amaçlamaktadır. Kürt işçi ve emekçilerinin düşmanlarını dost ve dostlarını düşman olarak göstermek istemektedir. Kürt halkının diğer milliyetlerden emekçilerle birlikte devrimci komünistlerin önderliğinde yürüttüğü ve yürüteceği mücadele ile emperyalizmin sömürü ve soygununu, komprador kapitalizmi ve toprak ağalığı ekonomisini tasfiye etmesi, egemen sınıfların faşist-feodal diktatörlüğünü alaşağı ederek yerine işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmasını, UDHD' nin zaferi ve kesintisiz sosyalizme geçişi ve bu mücadele temelinde Kürt halkının bir referandum ile kendi iradesini belirlemesini engellemeyi hedeflemektedir. Kürt komünistleri ve devrimci demokratlarının tecritini sağlamayı amaçlamaktadır.

Nasıl ki TKP'li sosyal-faşistler önleyemedikleri kitle mücadelesini pasifleştirmek için sahte bir biçimde mücadeleci kesiliyorlarsa ve mücadeleyi saptırıp sosyal-emperyalistlerin rotasına sokmaya çalışıyorlarsa, Kürt modern revizyonistleri de mücadeleyi saptırmak ve egemen sınıflara ve özellikle de Kürt gericiliğine peşkeş çekmek için böyle bir manevraya başvurdular. Şoven milliyetçi bir bakış açısından ve sosyal-faşist diktatörlüğün gerçekleştirilmesi amacıyla Türk ve Kürt milliyetinden işçi sınıfı ve emekçi halkını birbirine düşürmeye çalışmaktadırlar. Bu taktik, yani emekçilerin birliğini parçalama taktiği, emperyalistlerin ve gericilerin eskiden beri denedikleri ve uyguladıkları bir taktiktir. Kürt modern revizyonistleri bu taktikleri ile Türkeşçi faşistlerle aynı konumdadırlar.

Kürt işçi ve emekçileri kendilerine kurulmuş bu tuzağa düşmeyeceklerdir. Kürt işçi ve emekçileri devrimci komünistlerin önderliğine sahiptirler ve bu önderlik etrafında Türk ulusundan ve diğer milliyetlerden sınıf kardeşleri ile işçi ve köylülerle birlikte milli zulme, faşist-feodal zorbalığa, emperyalist soygun ve sömürüye karşı mücadele edeceklerdir. Gerçek bağımsızlık ancak böyle elde edilebilir. Kürt sosyal-faşistleri ve feodal-faşistleri Kürt halkı gerçek bağımsızlığa, özgürlük ve demokrasiye ve sosyalizme götürecek olan bu mücadeleyi engelleyemeyeceklerdir. Özgürlük ve kurtuluş mücadelesi onları da diğer bütün halk düşmanlarıyla birlikte ezip geçecektir.

EMPERYALİSTLER TÜRKİYE'DEN NE İSTİYOR?

Son günler, Türkiye gericiliği için sıkıntılarla doludur. Bir türlü ekonomik ve siyasi bunalımdan çıkılamıyor. Birbiri ardı sıra kurulan hükümetler çaresizlik içinde ne yapacaklarını bilememekte, özellikle çok iddialı bir şekilde ekonomik ve siyasi bunalıma "çare" bulacağını söyleyerek işbaşına gelen faşist AP hükümeti tam bir çıkmaza girmiştir. Hem de emperyalistlerin her isteğini harfiyen yerine getirmesine rağmen.

Bilindiği gibi emperyalist burjuvazinin IMF kanalıyla aşırı sömürüsünü artırmak için dayattığı ekonomik tedbirleri AP hükümeti hemen yerine getirdi. Türk parasının değerinin düşürülmesi (devalüasyon) ve üst üste büyük boyutlardaki zamlar, artan sıkıyönetim terörü ile yürürlüğe kondu. Bunları, ücretlerin dondurulması ve tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulması izledi.

Bu yollarla emperyalist burjuvazi, Türkiye emekçilerinin yarattığı değerlere, bir önceki döneme göre daha ucuz el koyabilme imkanına sahip oldu. Demirel hükümetinin emperyalist burjuvaziye sunduğu imtiyazların sadece ekonomik imtiyazlarla sınırlı kalmadığı Türkiye'de yaşayanlar tarafından kolayca görülebilmektedir. Ekonomik imtiyazları son dönemde verilen politik ve askeri imtiyazlar izledi.

Uzun yıllardan beri emekçi halkımızın yarattığı değerleri, ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalist burjuvaziye peşkeş çeken uşak komprador burjuva, toprak ağaları bugün tüm ulusal değerleri hayasızca satışa çıkarmaktan geri durmuyor. Bu durum bunalımın derinleşmesi döneminde sıradan insanlarımız tarafından dahi kavranmaktadır. Komprador burjuva, toprak ağaları emperyalistlerden aldıkları komisyonların bedeli olarak ülkeyi emperyalizmin tam bir açık pazarına dönüştürdüler. Bu duruma karşın uşak burjuvazi utanmadan "vatan-millet" laflarını ağızlarından düşürmüyor.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının azılı saldırgan hükümeti sınıf karakterine yakışır bir tarzda ülkenin tüm kaynaklarını en elverişli bir şekilde emperyalistlere peşkeş çektinten sonra, yaptıklarının karşılığını alabilmek için emperyalistlerin kapılarına koştu. Göğsünü gere gere emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yürürlüğe koyduğu ekonomik tedbirlerin propagandasını yaparak, emperyalist burjuvazi tarafından takdir edildiklerini ilan etmekten geri durmadı.

İşbaşındaki hükümet, emperyalistlerin isteklerini bir çırpıda yerine getirmesine karşın, emperyalist burjuvazi yine istenen parayı vermemeye ve yeni hükümeti de oyalamaya devam etti. İşbirlikçi hükümetin avucuna birkaç kırıntı koyarak kapısından geriye çevirdi. Emperyalist burjuvazi, Türkiye gericiliğinin isteklerini yerine getiremeyecek durumdadır. Çünkü, birçok nedenlerin yanı sıra kendisi ekonomik krizin içindedir. Bununla birlikte Türkiye, diğer sömürge ülkelere göre (emperyalistlerin tam açık pazarı olmasına karşın) daha kârlı yatırım alanı özelliğini göstermiyor. Bu durum, emperyalist burjuvaziyi Türkiye'ye sermaye ihracında daha istekli davranmamaya itiyor. Emperyalist burjuvazinin Türkiye'ye sermaye ihracında çekingen davranması da komprador burjuvazi ve toprak ağalarını ümitsizliğe itiyor. Emperyalist sermaye sayesinde sözde kısa dönemde de olsa ekonomik krizden kurtulma ümitleri suya düşüyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist hükümeti, emperyalist burjuvaziyi sermaye ihracına teşvik edebilme yolunu emperyalistlerle, sosyal-emperyalistler arasındaki çatışmada arıyor. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki çatışmanın giderek şiddetlenmesi komprador burjuvazinin ekonomik krizinin giderilmesinin bir aracı haline getirilmek isteniyor. Bu yolla daha kolayca emperyalist devletlerden borç alınabileceği zannedilmektedir. Bunun için komprador burjuvazi ve toprak ağaları kraldan fazla kralcı kesilerek ülkeyi emperyalistlerle sosyal-emperyalistler arasındaki çatışmanın girdabına doğru sürüklüyor. Sovyet emperyalistlerinin Afganistan'ı işgal etmesi komprador burjuvazi ve toprak ağaları için borç bulabilmenin ümit kaynağına dönüştürüldü. Satılmış burjuvazi bu durumdan yararlanarak kendinin ABD ve Batılı emperyalistler için vazgeçilmez bir müttefik olduğuna ilişkin propagandayı yoğunlaştırdı. Sevinç çığlıkları ile yeri göğü inleten! komprador burjuvazi ve toprak ağaları Afganistan'ın işgaliyle batı emperyalist burjuvazisinin kendilerine bol miktarda "hazır para" verebileceğini ümit etti.

Tüm bunlara karşın Türkiye'nin emperyalistlerden borç alabilme avantajları ilk ağızda siyasi nedenlere dayanmakta idi. Avantaj gibi görünen bu durumun dezavantajdan öte bir anlamının olmadığı çok geçmeden anlaşıldı. Çünkü emperyalist sermaye ihracının harekete geçirilmesi ekonomik nedenlere dayanır. Başka bir deyişle büyük boyutlarda aşırı kârın elde edilmesine bağlıdır. Oysa Türkiye'nin ekonomik yapısı diğer sömürge ülkelere göre büyük oranda aşırı kâr sağlanmasına elverişli değildir. Ülkeye sermaye ihracı için bu avantaja sahip değildir.

Türkiye'nin batı emperyalizminin nezdinde de siyasi-askeri avantajları sermayenin gelmesinin teşvikçisi olmada yetersiz kalıyor. Batağa saplanan Türkiye ekonomisinin durumu emperyalist burjuvaziyi sermaye ihracında çekimserliğe itiyor. Bunun için emperyalist burjuvazi yeni yeni ekonomik - siyasi - askeri imtiyazlar istiyor.

OECD'nin son olarak verilecek borçları ertelemesinin esas nedeni budur. Nitekim "teknik nedenlerle" ertelendiği iddia edilen OECD'nin Türkiye'ye yardım toplantısının ardında yeni imtiyaz taleplerinin yattığı kısa sürede ortaya çıktı. ABD emperyalizmi ve NATO, hemen savunma ve İşbirliği Anlaşmasını (SİA) dayattı. Arkasından IMF yeni ekonomik tedbirler paketiyle tekrar Türkiye'nin günlük politikasını işgal etmeye başladı. Oysa alınacak borçlarla sözde ekonomiyi "krizden kurtaracakları"nı söyleyen Demirel hükümeti, emperyalistlere verdiği imtiyazlarla ve yüksek oranlı devalüasyonlarla kolayca "yardım" alabileceğini düşünmüştü! Günlerce radyo ve TV bunun propagandasını yapıp durdu. Ama ne varki Demirel hükümetinin 2 milyar dolar borç talebinden vazgeçip, 1,2 milyar dolara razı olmasına karşın emperyalistlerden beklenen "hazır para" gelmedi. Bu durum uşak burjuvaziyi oldukça tedirgin etti. Bu tedirginliğini gidermenin yolu olarak da IMF'nin direktiflerini yerine getirmeyi gördü. IMF'nin isteği doğrultusunda Türk parası yeniden devalüe edilerek dolar 75 TL'sine çıkarıldı. Zamlar yine birbirini izledi. Tarım ürünleri taban fiyatları demagojik propagandaya karşın düşük tutuldu. Üretim yavaşlatıldı ve işçi çıkarılmasına hız verildi. IMF'nin en önemli talebi kesin bir biçimde işçi ücretlerinin dondurulması idi. Oysa faşist hükümet uzun bir zamandan beri ücretleri dondurmaya çalışmaktadır ve bunu giderek azgınlaşan sıkıyönetim terörüne dayanarak yapmaktadır. Faşist terörle işçilerin ekonomik mücadeleleri dahi ezilmeye çalışılıyor. Ama IMF bu sorunun kesin bir tarzda ve ücretlerin artmayacağı bir biçimde ve bir an önce çözülmesini istiyor. İşçilerin kısıtlı toplusözleşme ve sendika hakkı gasbedilmek, işçi sendikaları faşist korperasyonlara dönüştürülmek isteniyor.

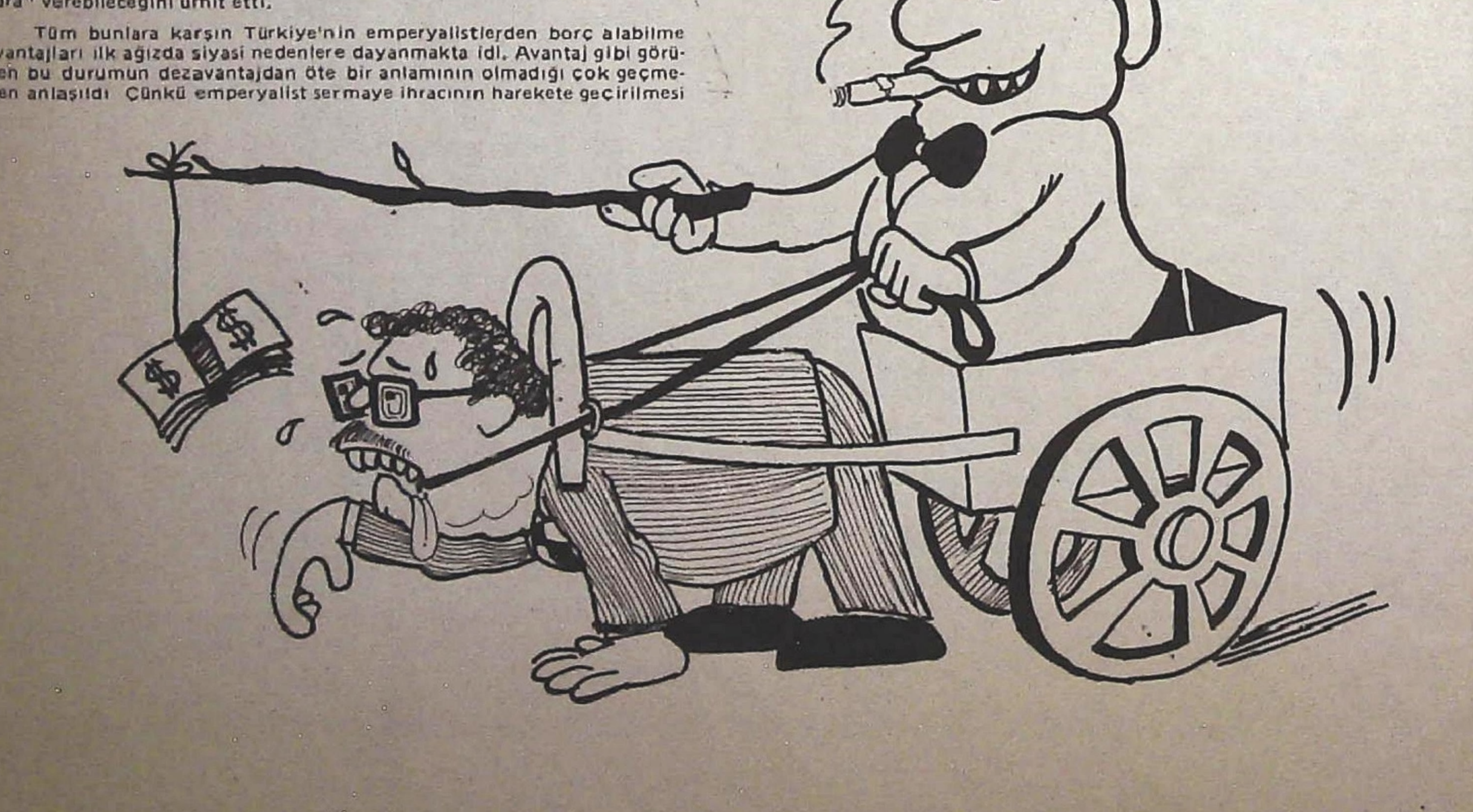
Günümüzün bu şartlarında işçiler tekelci sermayenin ve onun hükümetinin yeni saldırılarıyla karşı karşıyadır. Bir yandan faşist terörle, diğer yandan faşist, revizyonist, reformist sendika ağalarıyla el ele verilerek işçilerin amansız bir sömürü ve baskı altına alınması planlanıyor. Bunun için patronların lokavt ilan süresi uzatılarak işçiler ekonomik olarak "dize getirilmeye" çalışılıyor.

Sıkıyönetim 50 bin kişiyi tutuklamış, 100 bin kişiyi gözaltına almıştır. İşkencelerin dozajı her geçen gün artırılıyor. Emekçilerin oturduğu semtler askeri işgal altında. Vur emirleri, birbirini izleyen resmi ve sivil faşist katliamlar günlük olaylardan sayılıyor.

Tüm bu yoğunlaşan faşist baskı ve terör, işçi ve emekçileri sindirmeyi amaçlamaktadır. Gerici egemen sınıflar ve onların hükümetleri böylesine artan faşist terör ortamında işçi ve emekçi hükümetleri böylesine artan faşist terör ortamında işçi ve emekçi ücretlerini kesin olarak dondurabileceklerini düşünmüyorlar.

Ama ne varki emekçi kitleler, emperyalistlerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi saldırıları karşısında yılmadı ve mücadele etti; bundan sonra da mücadele edecektir.

Gerici egemen sınıflar, yoğunlaştırdıkları saldırılarla işçi ve emekçileri sindiremeyeceklerini çok geçmeden göreceklerdir. Tüm revizyonist ve reformist ihanete karşın işçiler ve emekçiler sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı mücadele edecektir. Bu böyle biline.

«Eşel-Mobil Sistemi» ve yeni saldırı planları

Egemen sınıfların Demirel hükümeti eliyle işçi sınıfına ve tüm emekçi kitlelere karşı giriştiği ve kapsamı giderek genişleyen saldırılar birbirini izliyor. Demirel hükümeti, "anarşi ve enflasyonla mücadele" propagandasının dozunu iyice artırarak halk kitlelerine yönelik saldırı paketlerini peş peşe meclislerden geçirirken, buna karşı gelişen halk muhalefetini de bir yandan ordu ve polis aracılığıyla ve şiddetin dozunu artırarak, diğer yandan da demagojik pasifleştirici propagandaya hız vererek bastırmaya çalışıyor.

Yürütülen çok yanlı saldırıların bir parçası olarak Eşel-Mobil Sistemi adıyla bir yasa tasarısı daha hazırlandı ve Meclise sunulmak üzere son çalışmaları yürütülüyor. Faşist Demirel hükümeti eliyle yürürlüğe sokulmaya çalışılan ve "Ücret ve Ücret Sayılan Ödemelerin Fiyat Artışlarına Uygun Olarak Düzenlenmesine Dair Kanun Tasarısı" adı verilen bu yasa tasarısıyla egemen sınıfların Toplumsal Anlaşma ile hedefledikleri istekler yerine getirilmek isteniyor. Sözkonusu Yasa Tasarısının birinci maddesinde bu yasa tasarısının içeriği açıklanıyor ve bu tasarının "huzuru sağlamak" için hazırlandığı iddia ediliyor. Tasarıya göre ücretler ve maaşlar şöyle tespit edilecek

"Genel, katma ve özel bütçeli idareler ile iktisadi kamu kurumları ve diğer kurum ve kuruluşlarca kanun, toplusözleşme veya özel sözleşmelere dayanılarak verilen aylıklar, ücretler ve ücret sayılan diğer ödemeler her yılın 2. ve 8. aylarında; Ticaret Bakanlığınca yayınlanan Toptan Eşya Fiyatları Endeksine göre gerçekleşen geçmiş altı aylık fiyat artışları ile Devlet Planlama Teşkilatınca tespit edilen gelecek altı aydaki fiyat artış tahminleri dikkate alınarak hesaplanacak katsayılara göre düzeltilir."

Demirel hükümetince hazırlanan ve üzerinde hemen her kesimin tartıştığı, görüşlerini belirttiği bu Yasa Tasarısıyla egemen sınıflar neyi amaçlıyorlar? Kısaca da olsa açmaya çalışalım.

Bu yasa tasarısıyla birinci olarak, işçi ücretleri ve memur maaşları dondurulmak isteniyor. Ücret ve maaşlar sözde tespit edilecek fiyat artışlarına göre sabit tutulmak isteniyor. Fiyat artışlarını kim tespit edecektir ve kimin yararına tespit edilecektir, bu yeterince açıktır. Komprador-feodal sınıfların faşist-feodal diktatörlüğünün bir kurumu olan Ticaret Bakanlığı fiyatları nasıl tespit edecektir. Yukarıda tasarıdan yaptığımız alıntıda Bakanlığı Toptan Eşya Fiyatları Endeksine göre fiyat artışlarını tespit edeceği ve yine Devlet Planlama Teşkilatının gelecek altı aylık fiyat artışlarını tahmin ederek! ücretlerin tespitine "gerekli malzemeyi" hazırlayacağı söyleniyor. Açıktır ki, fiyat artışları piyasadaki artışlar üzerinden, yani parakende fiyatlar üzerinden hesaplanmıyor. Çünkü egemen sınıfların bunu kontrol edecek durumları yoktur. Ve fiyat artışlarını tahmin etmek de mümkün değildir. Emperyalizme bağımlı ekonominin içinde bulunduğu krize bağlı olarak fiyatlar sürekli ve dengesiz bir biçimde ürtıyor. Ücretlerin bu tahminlere dayanılarak tespit edilmesi demek pratikte her zaman için ücretlerin fiyatların altında kalması demektir. Kaldı ki bu yasa tasarısının amacının ücretlerin dondurulması olduğu ve şimdilik 5 yıl için ücretlerin ve maaşların dondurulmasını hedeflediği bizzat tasarının kendisinde üstü örtülü de olsa belirtiliyor.

TUSİAD gibi komprador tekelci burjuvazinin kuruluşlarının "ücret ve maaşların fazla oranda arttığı"ndan şikayetçi olmaları ve IMF, OECD gibi uluslararası mali sermaye kuruluşlarının raporlarında hükümetin ücretler ve maaşlar konusunda "dikkatli olması", "aşırı ücret artışlarına meydan vermemesi gerektiği" biçimindeki dayatmalarıyla istenen ücretlerin ve maaşların dondurulmasıdır ve hükümetin işçileri devreden çıkararak bizzat kendisinin ücretleri tespit etmesinin amacı da budur.

İkinci olarak, bu yasa tasarısıyla egemen sınıflar ve faşist Demirel hükümeti tıpkı Toplumsal Anlaşma'da olduğu gibi toplusözleşmeleri ortadan kaldırmak, işçilerin sendikalarda biraraya gelmesini engellemek istiyor. Toplusözleşmeler ortadan kaldırılınca ve işçilerin bizzat kendilerinin patronlarla karşı karşıya gelerek pazarlığa oturmaları, insanca yaşayabilecek kadar bir ücret için mücadele etmelerine olanak tanımamak istiyor. İşçiler yerine hükümet ve onun oluşturduğu çeşitli "kurullar" işçilerin ücretlerini belirleyecek. İşçiler devre dışı bırakılacak. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarlarının savunucuları iyi niyetlerine dayanarak "işçiler yararına" ücretleri tespit edecekler! Bütün bunlar işçi ve emekçilerin aldatılmasından başka bir şey değildir.

Yine bu yasa tasarısıyla işçilerin ihtiyaçlarının sınırlandırılması düşünülmektedir. Daha doğrusu pratik olarak işçilerin ve tüm çalışanların ihtiyaçları sınırlandırılmakta ve toplumsal gelişmeye, üretimin gelişmesine paralel olarak işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarının artacağı gizlenmek istenmektedir.

Eşel-Mobil Yasa Tasarısı ile ücretlerin dondurulması, toplusözleşmelerin ve sendikaların askıya alınması, işçi ve emekçilerin mücadeleden alıkonulmasını amaçlayan hükümet, bu yasa tasarısının yanı sıra getirdiği Vergi Yasa Tasarısı, Kıdem Tazminatları Yasa Tasarısı gibi tasarılarla işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine yaşamı iyice zindan etmek istemektedir. Eşel-Mobil Yasa Tasarısının kısa sürede yürürlüğe giremeyeceğini bilen hükümet, IMF ve egemen sınıfların istekleri doğrultusunda "Toplusözleşme Koordinasyon Kurulu" adında bir kurul oluşturarak ve başına da MHP'li bir işçi düşmanını getirerek, ücretleri dondurma ve toplusözleşmeleri ortadan kaldırma politikasını bir an önce hayata geçirmek istemektedir. Nitekim hükümetin bir genelge ile toplusözleşmeleri "Koordinasyon Kurulu"nun insiyatifine bırakması da bundan başka bir şey değildir.

Kamu işyerlerinde çalışan işçi ve emekçilerin ücret artışını % 60 ile sınırlamaya çalışması hükümetin % 100 ile % 800 arasındaki fiyat artışlarına ve % 55'lik devalüasyona karşın işçi ve emekçileri nasıl açlığa mahkum etmeye çalıştığının bir diğer göstergesidir. Yine hükümet "asgari ücreti vergi dışı tutacağız" yalanı ile işçi ve emekçileri aldatmayı ve kıdem tazminatlarını, ücretleri, yan ödemeleri ve diğer sosyal hakları birleştirerek vergilendirmeyi planlamaktadır. Kıdem tazminatının 222 bin liralık kesiminin vergilendirilmesi için yürütülen çalışmalar bunu açıkça ortaya koyuyor. 50 milyar liralık bütçe açığı ise emekçi halk kitlelerinin sırtına bindirilerecek yeni vergilerle karşılanmak istenmektedir.

EKONOMİK SALDIRI PLANLARI VE EŞEL–MOBİL SİSTEMİ'Nİ REVİZYONİSTLER VE SENDİKA AĞALARI DA DESTEKLİYOR

Egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda Demirel hükümeti eliyle işçi ve emekçilere yönelik olarak yürütülen saldırıları ve bu arada ücretlerin dondurulması, toplusözleşme sistemine son verilmesi, sendikaların birer tabela örgütü haline dönüştürülmesinden başka bir anlama gelmeyen Eşel-Mobil Sistemi'ni tüm revizyonistler ve sendika ağaları bütün sahte çığırtkanlıklarına karşın desteklemektedirler. Başlangıçta bu sistemin hararetli savunucuları arasında yer alan DİSK ve TÜRK–İŞ'in sendika ağaları, TİKP revizyonistleri ve Gazioğlu türünden halk düşmanları, milyonlarca işçi ve emekçinin tepkisi üzerine sahte bir biçimde tavır değiştirerek sözde bu sisteme karşı çıkmaya başladılar. Onlar Eşel-Mobil sistemiyle hedeflenen ücretlerin dondurulması, toplusözleşmelerin ortadan kaldırılmasına karşı değildirler. Onların karşı olduğu Eşel-Mobil Sistemi ile yapılacağı iddia edilen fiyat kontrollerinin yetersiz olmasıdır. Onlar sadece bu eksik yana karşı çıkmaktadırlar. Şayet hükümetler ve onların görevlendirdiği çeşitli daireler toptan eşya fiyatlarını yeterince kontrol edebilseler bu revizyonistlere ve gericilere göre her şey yoluna girmiş olacak.

DİSK'in ve TÜRK–İŞ'in sendika ağalarının Eşel-Mobil'e karşı çıkmalarının bir diğer nedeni de sendika ağalığının da tehlikeye düşmesidir. İşçi sınıfının burjuvaziye peşkeş çekilmesi temelinde yürüttükleri sendika ağalığı, Eşel-Mobil'in sendikaların rolüne de son vermeyi amaçlamasıdır. Yoksa işçi sınıfını "toplumsal barış" çığlıkları ile fedakarlığa çağıranların işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine yönelik saldırılara ve Eşel-Mobil Sistemi'nin kendisine hiçbir itirazları yoktur.

Ama ne faşist hükümetin birbirini izleyen saldırıları ne de revizyonistlerin ve sendika ağalarının işçi sınıfının mücadelesini engelleme ve pasifleştirme çabaları bu işçi ve emekçi düşmanı yasa tasarılarının yasallaşmasını sağlayabilir. İşçi ve emekçiler buna izin vermeyecektir.

İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİNİN ÖNÜNDEKİ BAŞ ENGEL: TKP REVİZYONİZMİ

Egemen sınıflar aldıkları tüm önlemlere karşın buhranın derinleşmesini önleyemiyorlar. Ne ard arda alınan, zam, devalüasyon kararları ne de uluslararası tekelci sermayenin akıl hocalarının reçeteleri komprador-feodal ekonominin çöküşünü engelleyemiyor. Buhran bir yandan ekonomik siyasal düzenin kokuşmuşluğunu kitlelerin gözleri önüne sererken, bir yandan da devrimci sınıflarla gerici sınıflar arasındaki ayrımı, geleceği, devrimi temsil edenlerle, geçmişi, gericiliği temsil edenler arasındaki ayrımı netleştiriyor. Her soydan düzen savunucusu ve düzen partileri için demagoji alanı daralıyor. Onlar yüzlerindeki halkçı, halktan yanalık maskesini atarak bu soygun ve zulüm düzenini kurtarmak için açıkça el ele vermek zorunda kalıyorlar. Onların aralarındaki çatışmanın nedeninin bu düzenin nasıl korunacağı olduğu gerçeği emekçi sınıflarca görülür hale geliyor. AP, CHP, MSP, MHP, TİKP gibi partiler emekçi sınıfların düzene yönelik her eylemini "anarşi", "kışkırtmaya gelme" olarak lanetlerken, sosyal-emperyalizmin Türkiye şubesi olarak faaliyet gösteren TKP, TİP, TSİP gibi revizyonist partiler aynı işi üstü kapalı olarak yapıyorlar. Siyasal arenadaki bu görünüm, sendikalara da yansıyor : TÜRK—İŞ ağaları açıkça hükümetle işbirliği içinde işçi sınıfının mücadelesini ezmeye yönelir, grev ve direnişlere açıkça cephe alırken, DİSK ağaları işçi sınıfının ileri atılışının önüne dikilerek onu daha geri, salt ekonomik talepler için mücadele çizgisine çekerek yenilgiye mahkum etmeye çalışıyor. Amaçlar aynı: işçi sınıfının mücadelesini bastırmak, ama yöntemler değişik.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ NASIL BİR GELİŞİM ÇİZGİSİ İZLEDİ?

1979 yılı başından itibaren, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çatışma belirgin bir sertleşme göstermeye başladı. İşçiler artan fiyatlar karşısında ek protokollarla patronların karşısına çıktılar. İşten atmalara, çalışma koşullarının ağırlaştırılması ve işgücünün uzatılması için patronların girişimlerini engellemeye yöneldiler. Özellikle 1979 yazının başlarından itibaren benzer taleplerden kaynaklanan direnişler ve grevler hemen bellibaşlı tüm sanayi merkezlerinde başgösterdi. Yaz sonuna doğru grev ve direnişlere katılan işçilerin sayısı daha da artarken, grevler siyasal bir muhteva kazanmaya da başladı. Ekonomik nedenli grev ve direnişlere sıkıyönetimin müdahalesi, patronların işyerlerini faşistleştirme çabaları karşısında işçiler yiğitçe direndiler. Revizyonistlerin ve reformcuların önemli bir etkinliğe sahip olmadıkları Adana'da işçi sınıfı mücadelesi diğer sanayi merkezlerine göre daha yüksek bir gelişme düzeyi izledi. Direniş ve grevler sıkıyönetim kuvvetleriyle sokak çatışmalarına kadar vardı. Birçok eylemde işçiler patron ve sıkıyönetimi dize getirdiler. Mücadele, İstanbul, Ankara, İzmir işçilerini de içine alarak genişledi. Öyle ki, sendika ağalarının barikatlarının yarıldığı, reformcu ve revizyonistlerin tecrit edildiği her yerde işçi yığınları devrimci bir sendikal eylem çizgisine çekilebildi.

Bu dönemin en önemli özelliği, işçi sınıfımızın yasal sendikaların ortaya çıkmasından bu yana ilk defa her soydan sendika ağasını açıkça dışına atarak eyleme başvurmasıydı. Sendikalar ve sendika ağaları açıkça işçi eylemlerine karşı durmalarına rağmen onbinlerce işçi direniş ve grevlere başvurdu. Daha da önemlisi, işçi sınıfımız bu dönemde, sendika ağalarının, patronların, her soydan düzen savunucusunun yıllardır sürdürdükleri "yasalar çerçevesinde mücadele" propagandasını yerle bir etti. Taleplerini elde etmek için herhangi bir yasacılık kaygusuna kapılmadan gücünü ortaya koydu. Yasaların, polisin, sıkıyönetimin, hükümetlerin kimlerin egemenlik aleti olduğunu kendi öz deneyiyle gördü.

Bu dönem aynı zamanda DİSK ve TÜRK—İŞ ağalarının, reformculuğun ve revizyonizmin işçi sınıfı mücadelesi için en baş engel olduğu gerçeğini de sergiledi. TÜRK—İŞ ağaları işçilerin giriştiği her eylem karşısında patron ve sıkıyönetimle işbirliğini açıkça yaparken, DİSK ağaları, özellikle de TKP'li revizyonistler yer yer TÜRK—İŞ ağaları gibi patron ve sıkıyönetimle açıkça işbirliği yaparken daha çok da mücadeleden yanaymış gibi görünerek, ama her zaman mücadeleyi arkadan hançerleyerek tarihi işlevlerini yerine getirdiler. İşçiler içinde yılgınlık yaymak, mücadeleyi salt ekonomik taleplerle ya da sendika değiştirme talepleriyle sınırlamaya çalışmak, işçilerin her ileri atılımını geri çekmeye bu devrimci eylem çizgisinin tek sorumlusu olarak gördükleri, sınıf içinde her geçen gün daha çok saygınlık kazanan DSM hakkında kuşkular yaymayı bunlar baş görev edindiler.

Kuşkusuz revizyonistlerin teşhisi doğruydu. Bu dönemdeki hemen bütün eylemlerde proleter devrimciler sınıf hareketinin devrimci muhteva kazanmasında belirleyici bir rol oynuyordu. Sınıf hareketini bastırmak için önce proleter devrimcileri ve onların önderliğindeki DSM'nin tecrit edilmesi gerekiyordu. İşte bu neden, DSM'yi revizyonistlerin ve her soydan sendika ağasının baş hedefi haline getiriyordu.

Ortayolcu akımlar bu dönemde siyasal yelpazedeki yerlerinin gereğini yerine getirdiler. Birçok fabrikada proleter devrimcilerle ittifak kurmalarına, revizyonistler aleyhine atıp tutmalarına karşın, mücadelenin ileriye atılması karşısında paniğe kapılarak revizyonistlerin kollarına atıldılar. Özellikle Adana'da mücadelenin genel bir greve doğru yönelmesiyle birlikte mücadelenin ayak bağı haline geldiler. Yer yer işi grevleri kırmaya kadar götürdüler. KSD ise, bu dönem boyunca reformcu ve revizyonist sendika ağalarından ayrılmadı. Onların bir piyonu olarak görev yaptı.

İşçi sınıfının, sendika ağaları ve yasaların barikatlarını yararak mücadeleye atılması her soydan sendika ağasını, hükümeti ve burjuvaziyi yeni önlemler almaya yöneltti. Hükümet ve patronlar işyerlerini dikensiz bir gül bahçesine döndürecek yasal düzenlemelere girişirken (eşel-mobil sistemi, kıdem tazminatlarına üst sınır konması, toplusözleşme koordinasyon kurulu vb.) sendika ağaları da kendi üstlerine düşeni yapmaya giriştiler. Özellikle revizyonistler bu alanda başarılı adımlar attılar. Tarihi tecrübelerinden de yararlanarak, işçi sınıfının yükselen eylemine cepheden saldıran TÜRK—İŞ ağalarının düştüğü "hata"ya düşmediler. Tersine işçi dostu maskesini takarak sınıf hareketini geri, salt ekonomik mücadelenin sınırları içine çekerek ezilmesini sağlayacak bir yola girdiler. Metal ve tekstil işkollarındaki anlaşmazlıkları da bu amaç için kullanarak, mücadeleyi salt yasal, hak grevleri çizgisine çekmeye yöneldiler. Ve sınıf hareketini daha geri bir çizgiye çekme yolunda Tariş direnişi sonrasında önemli adımlar attılar.

BURJUVAZİ NE İSTİYOR?

IMF: OECD, Dünya Bankası gibi tüm uluslararası emperyalist finans kurumları, komprador feodal ekonominin buhrandan çıkışının tek yolunun, buhranın yükünün başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların üstüne yıkılmasından geçtiğini ileri sürüyor, egemen sınıfların bir cankurtaran simidi olarak gördükleri "yardımı" "ekonominin gerektirdiği" önlemlerin alınmasına bağlıyorlar. Uluslararası finans kurumlarının alması dayattıkları önlemler, ülkemiz egemen sınıflarının yıllardan beri buhrandan çıkış yolu olarak önerdikleri politika ile tam bir uygunluk içindedir. Çünkü, MESS, TİS, TİSK gibi patron örgütleri işçi ücretlerinin dondurulması, toplusözleşme düzeninin disipline edilmesi, kıdem tazminatlarının sınırlandırılması, işyerlerinde çalışma barışının kurulması, üretimin artırılması, fiyatlar üstündeki denetimin kaldırılması gibi talepleri uzun bir zamandan beri savunuyor, her fırsatta işçilerin canı ve kanı pahasına kazandığı haklara saldırarak bunları yok etmeye çalışıyordu. Nitekim 1978-79 yıllarında CHP Hükümeti eliyle tezgahlanmaya çalışılan "Toplumsal Anlaşma" ve "Ekonomik Önlemler Pakedi" girişimleri bu saldırı planının bir parçasıydı. Ancak işçi sınıfının tepkileri karşısında bu saldırı girişimleri başarısız kaldı.

1979 sonlarında tekelci sermayenin has partisi AP hükümet oldu, MESS Başkanı Turgut Özal ekonomik işlerde tam yetkili olarak başbakan danışmanlığına atandı. Hükümet programı tekelci sermayenin ağaları ile birlikte hazırlandı. TİSK, TİS, MESS, TÜSİAD gibi tekelci sermaye kuruluşlarının talepleri hükümet programının özünü teşkil etti. Hükümet ilk iş olarak tekelci sermayenin taleplerini yerine getirmeye girişti. Yüksek oranlı devalüasyon, % 100 ile % 800'e varan zamlar, petrol ve KİT ürünlerinden subvansiyonların kaldırılması, kıdem tazminatlarının sınırlanması ve eşel-mobil sistemi yasa tasarıları ile hükümet tekelci sermaye nefes aldırmaya çalıştı. Öyle ki tekelci sermaye kuruluşlarının ve birer birer patronların ekonomik politikası eksiksiz bir biçimde hükümet politikası olarak uygulamaya sokuldu.

Egemen sınıflar bir yandan işçi sınıfının tüm kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya hazırlanırken, bir yandan da toplusözleşmelerdeki uyuşmazlığı işçilerin aşırı ücret, sosyal hak ve işgüvenliğine ilişkin talepleri olduğu demagojisini sürdürüyor. Ama bugüne kadar onlar hep aynı "türkü"yü söylemişlerdir. Fiyat artışlarının nedenini işçilerin yüksek ücret talebine bağlayarak kendi düzenlerini temize çıkarmaya çalışmışlardır. Ancak bugün işçi ücretlerinden, işçilerin aşırı taleplerinden yakınmalarının niteliği farklıdır. Onlar, toplusözleşme uzlaşmazlıklarını bahane ederek işçi sınıfı mücadelesini ezmeyi hesaplıyor. O böylece işçi sınıfı mücadelesini ezerse, diğer emekçi sınıfların mücadelesini de engelleyebileceğini düşünüyor. Nitekim THY grevinde hükümetin tavrı, (bütün patronlar bu tavrı alkışlıyorlar) bu niyetin açık örneğidir. Dövize bunca ihtiyaçları varken iki aya yaklaşan grevi durdurmak için hükümet bir çaba göstermiyor. Üstelik kendi ifadelerine göre bugüne kadar uğradıkları zarar işçi isteklerinin birkaç katını aşmış durumdadır. Açıktır ki, burada amaç işçilerin yüksek zam istemesi değil, burjuvazi için kilit bir mesele olan işçi sınıfını dize getirmek, ona mücadele ederek bir şey kazanamayacağını ispatlamaya çalışmaktır.

Kısaca söylemek gerekirse bugünkü toplusözleşmelerde uzlaşmazlığın nedeni, bir patronun ya da bir işkolunun işçi taleplerini karşılayamayışı sorunu değil, bir sistem sorunudur. Kendi düzenlerinin güçlendirilmesi, bu gücün işçi sınıfına kabul ettirilmesi sorunudur. Başka bir deyişle sorun işçi sınıfı ve patronların karşı karşıya gelerek ekonomik planda bir hesaplaşması ile sınırlı değil; ekonomik, siyasi, ideolojik hayatın her alanında bir hesaplaşmadır. Nitekim burjuvazi bir yandan işçi sınıfının ekonomik taleplerini karşılamamakta direnirken, öte yandan Eşel-Mobil, sendika seçimlerinde noter şartı, kıdem tazminatlarının üstten sınırlama, olağanüstü hal yasası, sıkıyönetim yasasını değiştirme, patronların silahlı milis kuvvetleri kurmasına izin veren yasa tasarılarını ard arda Meclislere göndermektedir. Onlar bununla da yetinmiyor, işçi sınıfı içinde mücadelenin kırılması için ellerindeki her aracı kullanarak yoğun bir propaganda yürütüyorlar. Ve açıktır ki, bu girişimler ayrı ayrı yürütülen şeyler değil, tersine egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi sınıflara yöneltilen kapsamlı saldırının parçalarıdır. Bütün bu girişimler bir tek amaca yöneliktir. İşçi sınıfı başta olmak üzere emekçi sınıfların mücadelesini ezmek, ülkeyi tekelci sermayenin ve emperyalizmin tereddütsüz yatırım yapacağı dikensiz gül bahçesine çevirmek.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN BUGÜNKÜ DURUMU NEDİR?

İşçi sınıfı mücadelesinin 1979 başından bu yana nasıl bir gelişim çizgisi izlediğini yukarda özetlemeye çalıştık. Bütün çalışanların genel greve doğru yükselen mücadelesinin özellikle revizyonistlerin gayretiyle ekonomik mücadelenin hak grevlerinin dar sınırları içine çekildiğini göstermiştik. Bu söylenenlerden işçi sınıfı mücadelesinin ezildiği ya da egemen sınıfların buhrandan çıkmaya yönelik çabası gibi sonuçlar çıkarılabilir mi? Bu sorunun cevabı kesinlikle hayırdır.

Çünkü;

Bugün ülkemizde, 22 bini metal, 17 bini tekstil, 6 bini THY, 4 bini Antbirlik olmak üzere 49 bin işçi grevdedir. Bunlara çeşitli işkollarından irili ufaklı işyerlerindeki grevler de eklenirse şu anda grevci işçi sayısının 60 bine yaklaştığı görülür. Öte yandan 65 bin Tekel işçisinin greve çıkma hakkı doğmuş, (sendika, grevi engellemeye çalışıyor), petrol, cam, gıda işkollarında onbinlerce işçi önümüzdeki günlerde greve çıkacaktır. Bütün bunlara ek olarak kamu işyerlerinde çalışan işçilerin 7 işkolundan 800 bin işçiyi ilgilendiren toplusözleşme görüşmeleri Nisan ayı içinde başlayacaktır. Gelişmeler göz önüne alındığında, önümüzdeki günlerde grevci işçi sayısının 100-150 bini bulacağı söylenebilir. Ülkemiz işçi sınıfının geçmiş mücadelesi göz önüne alındığında bugünkü grevci işçi sayısı oldukça yüksek bir rakamdadır. (1978 yılında grevci işçi sayısı 35 bin, 1979'da ise yasa dışı grevler [illegible] 46 bin civarındadır.)

Yukarıdaki grevci işçi sayısı ve muhtemel gelişmeler göz önüne alındığında açıkça görülür ki, burjuvazi işçi sınıfı mücadelesini bastıramamıştır. Ancak şu da bir gerçektir ki, [illegible] mücadele, önceki dönem mücadelesine göre daha geri talepler için bir mücadeleye dönüşmüş durumdadır.

Bugünkü durumu 1979 ortalarından başlayıp 1980 Şubat ortalarına kadar süren dönemle kıyasladığımızda şu gerçekler ortaya çıkar: Bugün grevci işçi sayısı o döneme göre çok daha fazladır. Bu bakımdan bugün daha büyük bir grev dalgasının olduğu söylenebilir. Ancak sorunu sadece grevci işçi sayısı açısından ele almak mücadelenin niteliğinin değerlendirilmesi açısından yanıltıcı olacaktır. Çünkü o günkü grevler ve direnişler bugünkülerden farklı olarak, sendika ağalarını, reformcuları, revizyonistleri dıştalayarak gelişiyor. İlk ortaya çıkışları ekonomik nedenlerden de olsa birçoğu giderek (sıkıyönetim ve polisin grevlere müdahalesi ile, ya da patronların işyerlerini faşistleştirmeye yönelmesiyle) siyasal talepleri de içererek gelişiyordu. Daha da önemlisi, sendika ağalarının baskısından kurtulan geniş işçi yığınları insiyatifli bir biçimde mücadeleye atılıyor, kendi sorunları için mücadelenin tadını alan yığınlar şevkle mücadele ediyorlardı.

Bu iki dönem bir bütün olarak değerlendirildiğinde şu söylenebilir; 1979 ortalarından başlayıp 1980 Şubatına kadar süren dönem, bugünküne göre daha az sayıda grevci işçiyi içermesine karşın, daha ileri talepler için bir mücadeleyi temsil ediyordu. Yer yer de olsa mücadelenin siyasal talepleri de içererek gelişmesi işçi sınıfının bir sınıf olarak burjuvazinin karşısına dikilmesinin koşullarını olgunlaştırıyordu. Bugün ise; işçi sınıfımız DİSK ağaları özellikle de TKP revizyonistleri tarafından daha geri bir çizgiye çekilmiş, bütün çalışanların genel grevine doğru yükselen mücadele ekonomik, hak grevlerinin dar çerçevesi içine çekilmiştir.

REVİZYONİZM TARİHİ İŞLEVİNİ YERİNE GETİRİYOR

Kitle hareketinin yükselmeye başlaması ve proleter devrimcilerin bu yükselen harekete sahip çıkarak onu sınıf sendikacılığı çizgisine doğru çekmeleri karşısında TKP bir yandan proleter devrimci hareketi ve DSM'leri provokasyon ve maceracılıkla suçlamaya (TİKP, TİP, TSİP, her soydan reformcu ve revizyonist aynı ağızı kullanıyordu) girişti. Ne varki, onlar kısa zamanda mücadeleye cepheden saldırarak onu kıramayacaklarını gördüler. Üstelik bu "savaşımcılık" lafazanlığını da geçersiz kılıyordu. Hemen taktik değiştirerek yeni bir şiar geliştirdiler. "Provokasyona ve eylemsizliğe hayır!". Bunun onların dilindeki anlamı şuydu: Kitleler mücadele ediyor, mücadeleye açıkça saldırmak bizi teşhir eder, o halde onun içinde yer alalım, ama mücadeleyi içinde yer alarak engellemeye çalışalım.'

Ve TKP revizyonistleri bu tespitten sonra diğer revizyonist ve reformculardan farklı olarak açıktan mücadeleye saldırmaktan vazgeçtiler. Ama bütünüyle de değil. Onlar bir işyerinde mücadelenin yenilmesiyle yine zehirlerini açıkça kusmaya devam ettiler. Yenilginin yarattığı ortamdan yararlanarak, yenilginin nedenlerine değil, bizzat mücadeleye saldırdı, her fırsattan yararlanarak kitlelere mücadele etmeme öğüdü vermeye çalıştılar. Fakat esas işlevleri mücadeleyi arkadan hançerlemek, yükselen mücadeleyi salt ekonomik taleplerle sınırlı tutmak olageldi. Her soydan revizyonist ve reformcu bir fabrikada ortaya çıkan direnişin diğerlerine sıçramasını önlemek için her yola başvurdular, mücadeleyi başladığı yerde bitirmek için patronla, polisle, sıkıyönetimle anlaşmaktan çekinmediler.

Hiç kuşkusuz işçi sınıfının mücadelesi insan iradesinden bağımsız olarak gelişiyordu, bugün de öyledir. Ama tek tek grevlerin yaygınlaştırılması, bu grevlere siyasal bir muhteva kazandırılarak birleştirilmesi, devrimci bir genel grev eyleminin örgütlenmesi, genel grevden daha üst mücadele biçimine yöneliş. Devrimci önderliğin rolü işte burada çıkmaktadır. Yani mücadelenin muhtemel gelişimini tahlil etmek ve gelişen mücadelenin ihtiyaçlarına uygun örgüt biçimlerini yaratmak, yeni mücadele biçimlerine doğru kitleleri çekmek.

Revizyonistler de mücadelenin işte bu subjektif unsuruna müdahale ettiler. Önce birer birer işyerlerinde mücadeleyi geriye çekmeye çalıştılar; sonra kitlelerin genel grev talebine sahip çıkar göründüler. Bir yandan genel grevden yana olduklarının propagandasını yaparken bir yandan da genel greve doğru mücadeleyi birleştirmede rol oynayabilecek eylemleri baltaladılar. Tariş ve Tekel direnişlerinde mücadeleyi baltalama konumları iyice açığa çıktı. Şimdi ise, birer birer birkaç işkolunda yaygın hak grevlerinin ortaya çıkacağını, bunun da genel grev olacağını söylemektedirler. Revizyonistler, sınıf hareketi içinde bu karşı-devrimci rolü oynarken, iki amaç gütmektedirler: Birincisi, işçi sınıfı mücadelesinin düzene yönelmesini önlemek; ikincisi ise, işçi sınıfı mücadelesinin içinde görünerek, kitlelerin kendi peşinde olduğu görünümünü vermek, siyasal rakipleri ile pazarlık gücü elde etmek.

Revizyonistler bu amaçlarına varmak için bugün hangi yöntemleri kullanıyorlar sorusuna artık cevap verebiliriz:

Metal ve tekstil işkollarında yürüyen grevler revizyonistlerin gerçek niyetlerinin açığa çıkmasında bir ayraç oldu. Revizyonistlerin ve reformcuların (esas olarak her soydan reformcu ve revizyonist aynı işlevi görmektedir, ama TKP revizyonistleri hemen hepsini peşinde sürüklediği için biz burada daha çok TKP revizyonizminin işlevinden söz edeceğiz.) bu konuda zaafını bilen MESS, TİS, TİSK, TÜSİAD, hükümet ortaya çıkan her grevi ideolojik grev olarak nitelemeye yöneldi. Burjuvazi böylece bir yandan revizyonistleri köşe sıkıştırmaya çalışırken, bir yandan da gericiliği işçi sınıfının karşısında birleştirmeyi hesaplamaktadır. Ne varki, bu "suçlama" karşısında revizyonistler, yemin-billah, grevlerin ideolojik bir muhtevaya sahip olmadığını, sadece ücret artışı ve sosyal haklarla sınırlı olduğunu kanıtlamaya çalıştılar. Bunu yaparken de sınıf içinde siyasal grevlerin yanlışlığı konusunda bir hava uyandırmayı ihmal etmediler.

Revizyonistler, işkollarında yürüyen grevleri salt ekonomik talepler açısından sınırlamakla yetinmediler. Aynı zamanda greve katılan kitlelerin sayısını sınırlamaya yöneldiler. Metal ve tekstil işkollarındaki işçileri azar azar greve sokarak, bir yandan sınıfın mücadele azmini kırmaya çalışırken, öte yandan burjuvazinin sınıf içinde bölücü bir propaganda yürütmesi ve nefes alması için fırsat tanıdılar. Revizyonistlerin sınıfı parça parça greve çekerken bir amacı da geniş yığınların birden grev eylemine çekilmesinin grevlerin kendi kontrollerinden çıkabileceği korkusundan gelmektedir. "Biz önce işkolunda en stratejik yerlerden greve başladık" iddiaları ise tam bir demagojidir. Çünkü, Maden-İş'in revizyonist ağalarının grev uygulamasına ilk başladığı 14 işyerinin çoğunluğu küçük, işkolu için hiçbir öneme sahip olmayan atölye ve ticaret şirketleridir. Esas fabrikalar çalışmalarını sürdürmüşlerdir.

Hiç kuşkusuz revizyonistlerin en korktukları şey, mücadelenin iplerini ellerinden kaçırmaktır. Onlar bunu önlemek için her yola başvurdular. 1977-78 MESS grevlerinde, işyerlerini, protokol ziyaretleri dışında, işçilerin devrimci demokrat çevrelerle ve çeşitli işkollarında çalışan işçilerle bağ kurmasını yasaklayan Maden-İş, bu sefer İGD ve İKD dışında kimseyi grev yerlerine sokmama kararı aldı. Tekstil'in revizyonist ağaları ise işyerlerine astıkları talimatlarla işyerlerinin ziyaretlerini kısıtlamakla kalmıyor, siyasi tartışma ve konuşmaları da yasaklıyor. Böylece onlar, işçi sınıfının gönüllü ve bilinçli disiplini yerine kendi sosyal-faşist baskı yöntemlerini geçirdiler. Sıkıyönetimin son uygulaması ise ağaların hızır gibi yardımına yetişti. (Sıkıyönetim işyerlerine siyasal içerikli pankart asmayı ve işyerinde 2 grev gözcüsü dışında kimsenin bulunmasını yasakladı). İşçi sınıfı mücadelesine yönelen bu ağır saldırı karşısında sendika ağaları göstermelik de olsa bir tepki göstermezken, gereklerini hemen yerine getirdiler.

Revizyonistler bir yandan işçileri, grev alanlarından, mücadelenin sorunlarından uzak tutar, işçileri kahvelere, evlerine kapatırken, grevleri bir mücadele okulu, sosyalizmin okulu olmaktan çıkarıp, mücadele alanlarının üstüne ölü toprağı serperken, sendikaların yüzmilyonları aşan varlıklarını yatırımlara yönelterek, revizyonist TKP ve diğer revizyonistlerin işçi düşmanı faaliyetleri için çarçur ederken, işçileri ayda 1500 TL lik bir grev "yardımı" ile sefalete ve açlığa mahkum etmektedirler. Burjuvazi bu durumdan rahatça yararlanmakta, sınıfın mücadele azmini kıracak bir propaganda için malzeme olarak kullanmaktadır. Özellikle 1977-78 MESS grevlerinde işçileri 8 ayda 1000 TL'ye mahkum edip, işçileri grev mücadelesinden uzaklaştırıp, gizlice iş bulmaya teşvik ettiği, bu nedenle birçok işçinin işten atıldığı göz önüne alınırsa, revizyonistlerin amacı daha iyi anlaşılır.

İşçi sınıfı mücadelesini salt ekonomik grevler çizgisine çekerek düzene yönelmesini engellemeye çalışanlar, sosyal-emperyalizmin uşağı TKP, TİP, TSİP revizyonistleri ve DİSK ağalarından ibaret değil. TİKP revizyonistleri de TKP'li kardeşleriyle aynı çizgiyi savunuyor. TİKP revizyonistleri, işçi sınıfı mücadelesinin genel bir greve doğru yükselmesi karşısında, işçi sınıfına karşı azgın bir kampanya yürüttü. Genel grevi, provokasyon ve maceracılık olarak suçlarken, hak grevlerini "savunduğunu" açıkladı. Ama o biliyor ki, bugünkü koşullarda ekonomik mücadele çizgisine çekilen grevlerin başarı şansı yoktur. Ve bu nedenle de işçi sınıfının mücadelesinin ezilmesini el oğuşturarak beklemektedir.

PROLETER DEVRİMCİLERE DÜŞEN GÖREV

Bütün bu söylenenlerden şu sonuçlar çıkar:

İşçi sınıfının yükselen mücadelesi başta TKP revizyonistleri olmak üzere tüm revizyonist ve reformcuların gayretiyle, geri, salt ekonomik mücadele çizgisine çekilmiştir. Bu alansa burjuvazinin mücadelenin çekilmesini isteği alandır ve işçi sınıfı bugünkü koşullarda salt bu alanda yürüteceği mücadele ile başarıya ulaşamaz.

Burjuvazi ise işçi sınıfına karşı siyasal, ideolojik, ekonomik hayatın her alanında saldırıya geçmiştir. Amacı salt var olan ekonomik grevleri değil, bir bütün olarak işçi sınıfı mücadelesini yenilgiye uğratarak, kendi düzenine karşı mücadelenin öncü gücünü safdışı bırakmaktır.

Öte yandan işçi sınıfının mücadelesi her ne kadar revizyonistler tarafından geriye çekilmişse de yenilmemiş, işçi sınıfımız, daha ileri eylem biçimleri ve düzene karşı mücadelede isteklidir. Buhranın da her geçen gün derinleştiği göz önüne alınırsa ışçi sınıfı mucadelesinin düzene karşı birleştirilip yöneltilmesinin objektif bir temeli vardır.

Açıkça görülmektedir ki, işçi sınıfımızın önünde baş engel revizyonizmdir ve proleter devrimcilerin bugün baş görevi de bu revizyonist engeli altetmek, işçi sınıfını ayak bağlarından kurtarmaktır.

Bunun için:

Her şeyden önce revizyonizmin, "işçi sınıfının salt ekonomik mücadele alanında kalarak da burjuvaziyi altedebileceği" demagojisini açığa çıkarmak, burjuvaziyi ekonomik alanda bile yenilgiye uğratmanın başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıfların birleşik mücadelesinden geçtiğini göstermek zorunludur. Bu faaliyetin sürdürülmesi, salt grevde olan işçiler arasında değil, salt işçi sınıfı içinde değil, tüm emekçi sınıflar içinde sürdürülmelidir. Kahveler, semtler, işyerleri, evler, emekçilerin az çok toplu bulunduğu her yer değerlendirilmeli, ajitasyon ve propaganda araçlarının her çeşidi yaratıcı bir biçimde kullanılmalıdır.

Ancak sorunun salt teşhir aşamasında kalması, mücadelenin ilerlemesine fazlaca bir katkı sağlayamaz. Dahası, proleter devrimcilerin görevi her konuda olduğu gibi, bu konuda da salt ajitasyon ve propaganda alanında kalamaz. Tersine, tek tek grevlerin birleştirilip, tek bir hedefe, düzene yöneltilmesi ancak proleter devrimciler tarafından gerçekleştirilebilir. Aksi takdirde genel bir grev gerçekleşse bile revizyonistlerin mücadele üstündeki denetimi kırılmadıkça genel grev düzen sınırları içinde kalacaktır. Çünkü ancak proleter devrimciler tek tek grevleri genel bir greve, genel grevi daha üst biçimlere dönüştürme, sınıf mücadelesinin önünü açacak taktikleri uygulama olanağına sahiptir. Tüm diğer siyasal partiler böyle bir perspektiften yoksun oldukları gibi, mücadelenin bu boyutlarla gelişmesi onların sınıf çıkarlarıyla ters düşer. Onlar en fazla revizyonistlerin bugün yaptıkları gibi, kitleleri kendi gerici amaçlarına zarar vermeyecek bir çizgide tutmaya çalışırlar.

Açıktır ki, proleter devrimcilerin öne sürdüğü şiarların kitlelerin şiarları olabilmesi, kitle mücadelesinin doğru taktikler ve bu taktiklere uygun şiarların ileri sürülmesiyle mümkündür. Bugünkü durum göz önüne alındığında işçi sınıfının ekonomik mücadelesi gözardı edilerek mücadele ilerletilemez. Bu nedenle de proleter devrimciler ekonomik mücadele ile siyasal mücadelenin birleştirilmesi üstünde önemle durmalı, ekonomik hakları almanın bile bugün siyasal mücadele ile gerçekleşebileceği gerçeği üstünde önemle durmalı, sınıfı bu gerçeğe ikna edecek bir eylem çizgisi izlemelidir. Grev komitelerinin demokratik bir biçimde seçilmesini sağlamak ve bu komiteler içinde yer almak, mücadele içinde DSM'leri aktif bir biçimde faaliyete geçirmek, semtler ve işyerleri arasındaki çalışmada uygunluk sağlamak mücadelenin ilerlemesinin önemli dayanakları olacaktır.

İşçi sınıfının mücadelesinin önündeki revizyonist barikatları yıkmak ve mücadeleyi zulüm ve sömürü düzenine yöneltmek için ileri !

GENÇLİK

Okullarda sivil ve resmi faşist çetelerin saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltelim

Liselerde, eğitim enstitülerinde, diğer yüksekokullarda polis, jandarma baskısı ve zulmü, sıkıyönetimin denetimi sürekli olarak daha da yoğunlaştırılmaya çalışılıyor. Özellikle ikinci dönemin başlamasıyla okullardaki polis-jandarma baskısı ve terörü alabildiğine artırıldı. Egemen sınıflar geçtiğimiz dönem içerisinde okullarda öğrenci gençlik üzerinde yoğun bir baskı ve terör uygulayarak, öğrencilerin mücadelesini bastırmaya, durdurmaya çalıştı. Fakat bütün çabalarına rağmen, öğrenci gençliğin mücadelesinin önünü alamadı. Tersine, bu dönem içinde öğrenci gençliğin mücadelesi durmak bir yana, sürekli gelişti. Özellikle 24 Aralık'ta öğrenci gençliğin direnişe katılımı, ardından sürgün ve kıyımlara karşı aldığı duyarlı ve mücadeleci tutum bunu gösterdi. Bunun karşısında çaresiz kalan egemen sınıflar, çareyi okulları alelacele tatile sokmakta ve tatili sürekli uzatmakta buldular. Böylece bir türlü önünü alamadıkları mücadeleyi okulları kapatıp; öğrencileri dağıtarak bir süre de olsa durdurmayı ve öğrencileri mücadeleden uzaklaştırmayı amaçlıyorlardı. Aynı zamanda okul yönetimlerini değiştirerek, faşistleştirmek için MHP—ÜGD'li faşist katilleri öğrencilere saldırı için toparlayabilmek için, polis-jandarma baskısını daha da yoğunlaştırabilmek için gerekli hazırlıkları yapmaya zaman kazandılar. Öğrenci gençliği sindirmek, mücadeleden alıkoymak, mücadelesini ezmek için iyice yoğunlaştırılmasının bir parçası olarak polis-jandarma baskısı da alabildiğine artırıldı.

Okullardaki polis-jandarmanın sayıları daha da artırıldı. Jandarmanın keyfi uygulamaları alabildiğine arttı. Jandarmalar öğrencileri keyfi bir şekilde dövüyorlar, küfrediyorlar. Kız öğrencilere sarkıntılık ediyorlar. İstedikleri zaman tek tek öğrencilerin üzerini veya sınıfları, bütün okulu arıyorlar. Öğrencileri keyfi bir şekilde jandarmalar koridorlara kadar çıkmışlardır. Bunlar ders sırasında sınıfların kapılarını açık tutarak, sınıfları dinliyorlar. İstedikleri zaman sınıfa girip dersi kesiyorlar, öğretmen ve öğrencilere baskı yapıyorlar, müdahale ediyorlar, arama, tutuklama yapıyorlar. Jandarmalar, okul bahçesinin belirli kısımlarına öğrencilerin gitmesini yasaklayabiliyorlar. Çeşitli okullarda öğrencilerin birkaç kişi biraraya gelmelerini, dolaşmalarını engelliyorlar. Hatta yüksek sesle konuştuğu, türkü söylediği, ıslık çaldığı gibi gerekçelerle öğrencilere baskı ve tehditlerde bulunuyorlar. Okul idarecilerine öğrencilere disiplin cezaları vermeleri, baskıları yoğunlaştırmaları için sıkıyönetim tarafından baskılar yapılıyor. Sıkıyönetim birçok yerde kültürel kol faaliyetlerini yasaklamış durumda. Öğrencilerin bildiri dağıtmaları, toplantı, forum, gösteri yapmaları ise en azgın saldırılarla karşılaşıyor. Bu saldırılar yüzlerce öğrencinin topluca tutuklanmasına, öğrenci kitlesinin kurşun yağmuruna tutulmasına, okulların tanklar, silahlar, bombalar ile basılmasına, öğrencilerin katledilmesine kadar varıyor.

Sıkıyönetimin, polis-jandarmanın baskısının yoğunlaştırılmasının yanı sıra, okul idarelerine yerleştirilen ya da öğrenci kılığı altında okullara doldurulmaya çalışılan faşist milisler aracılığıyla da öğrenciler üzerindeki baskı ve terör artırılıyor. Bu saldırılarla öğrencileri sindirmeye, öğrencilerin mücadelesini bastırmaya, okulları faşist çetelerin denetimi altına almaya çalışıyorlar. Eğitim enstitülerinde, ortaokul ve liselerde ilerici, devrimci öğretmenler ve idareciler kıyım ve sürgünlerle uzaklaştırılmaya çalışılırken, bu okullara faşist idareci ve öğretmenler yerleştiriliyor. Bunlar, öğrenciler üzerindeki her türlü baskı ve terörü artırmaya, devrimci öğrencileri disiplin yönetmelikleri, tutuklamalar vb. ile okuldan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Bir yandan da, şu veya bu yolla öğrenci adı altında okullara doldurulmaya çalışılan ya da dışardan gelen faşist çeteler aracılığıyla öğrencilere yönelik faşist saldırılar artırılıyor. Faşist idareciler ve polis-jandarmadan destek alan bu çeteler öğrencilere karşı çeşitli saldırı ve provokasyonlara girişiyorlar. Okulları denetimleri altına almaya çalışıyorlar.

Faşist milislerle, faşist idarecilerin ve polis-jandarmanın saldırıları aynı amacı taşımaktadır. Hepsi de öğrencileri sindirmek, mücadelelerini durdurmak istiyorlar. Bunun için, hepsi de öğrencilere karşı saldırılarında ortak hareket ediyorlar. Bu ortaklığı çoğu kere gizlemeye bile gerek duymuyorlar. Polis-jandarma, faşist idareciler ve faşist çeteler öğrencilere saldırılarını tam bir birlik, ortaklık, karşılıklı destek içinde sürdürüyorlar. Eğitim enstitüleri, liseler ve diğer birçok yüksekokulda yaşanan olaylar bunu açıkça ortaya seriyor.

Öğrenci gençlik en basit haklarını bile ortadan kaldıran, her türlü baskı ve terörü uygulayan, katliamlara kadar varan azgın saldırılarda bulunan, öğrencilerin mücadelesini ezmeye çalışan polis-jandarmaya ve faşist milislere, faşist idareci ve öğretmenlere karşı mücadeleyi sürekli yükseltmelidir. Öğrenciler, bunların giriştiği bütün saldırıları göğüslemek ve geri püskürtmek, okul içindeki etkinliklerini geriletmek ve yok etmek, bunları tamamen okuldan atmak için mücadele etmelidir. Onların her türlü saldırı, tertip, ve provokasyonlarına karşı uyanık ve hazırlıklı olmalıdır.

Revizyonist ve ortayolcu gruplar çeşitli yerlerde jandarmanın okuldaki varlığını, okulda can güvenliğini sağlayan, faşist saldırılara karşı bizi koruyacak bir güç olarak görüyorlar. Oysa geçmiş MC dönemlerinin pratiği ve şimdiki yaşanan olaylar bunun çok zararlı bir hayal olduğunu apaçık göstermektedir. Gerek resmi güçler, gerekse sivil faşist çeteler, faşist diktatörlüğün hizmetindeki güçlerdir. Hepsinin de amacı öğrenci gençliğin mücadelesini ezmek, onları sessiz köleler haline getirmektir. Onlar bu amaçları için, öğrenci gençliğe sürekli saldırıyor, en azgın teröre başvuruyorlar. Yüzlerce, binlerce örnekte de görüldüğü gibi saldırılarını her zaman gizli ya da açık bir şekilde ortaklaşa yapıyorlar, birbirlerine destek oluyorlar. Polis-jandarmanın okullarda bulunmasının amacı, can güvenliğini sağlamak, öğrencileri faşist saldırılara karşı korumak değildir. Tersine onlar faşistlerin saldırı ortaklarıdır; faşistlerin okuldaki varlıklarını korumak için çalışırlar. Ve birçok okulda öğrenci kitlesine karşı giriştikleri yüzlerce silahlı, bombalı saldırıdan da anlaşılacağı gibi, okulda bulunmaları can güvenliğini sağlamak için değil, öğrencilere saldırmak için, gerekirse onları katletmek içindir. Revizyonistler ve ortayolcu gruplar, bugünkü hükümetin eğitim enstitüleri ve liselerde giriştiği tertiplere ve sivil faşist çetelerin saldırılarına bakarak, geçmiş MC dönemlerinin tekrar yaşanacağı, okulların faşistlerce işgal edileceği gibi faşist saldırıları abartan, yılgınlık yayan düşünceler yayıyorlar. Bu bakışları onları faşist milislerin saldırıları karşısında jandarmayı sözümona "denge" unsuru olarak görmeye, reformist idarecilere bel bağlamaya, reformist hükümet alternatiflerine umut bağlamaya, saldırılar karşısında sessiz kalmaya, hatta okulları terk etmeye kadar götürüyor. Öğrenciler yoğunlaşan polis-jandarma ve sivil faşist saldırılara karşı mücadeleyi yükseltirken bu yanlış ve zararlı çizgilerle de mücadele etmeli, tüm öğrencileri devrimci mücadele çizgisinde birleştirmelidirler.

KİTLELERİ EĞİTMEYEN, MÜCADELEYİ GELİŞTİRMEYEN EYLEM BİÇİMLERİNİ REDDEDELİM

Geçmiş yıllarda olduğu gibi, bugün de sık sık ortayolcular ve revizyonistler tarafından önceden duyurularak, öğrencileri duraklardan ve okul çevresinden geri çevirerek bir veya birkaç gün okula gitmeme şeklinde uygulanan boykotlarla karşılaşılıyor. Bu tür boykotlar vb. şekillerde düzenlenen eylemler kitlelerin devrime kazanılmasına, eğitilmesine, mücadelenin deney ve tecrübeleriyle pişmesine, kitle mücadelesinin geliştirilmesine ve üst boyutlara çıkarılmasına hizmet etmiyor. Aksine bu tür eylemler kitleleri mücadeleden uzaklaştırıyor ve tepkisini çekiyor. Öğrenci kitlesinin gücünü dağıtıyor. Ve öğrenciler bu boykotları "fısıltı boykotları" olarak nitelendiriyorlar.

Bu tür boykotların, yani "fısıltı boykotu" olarak adlandırılan boykotların ortaya çıkış nedenlerine bakıldığında, hizmet ettiği amaç daha rahat kavranıyor. Egemen sınıflar 1-2 yıl öncesinde öğrencilerin mücadelesini engellemek için okullara polis-jandarma yığmaya başladılar. Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte bu yığma daha da artırıldı. Artık okullarda forum, boykot, gösteri, direniş vb. eylemler düzenlemek daha çok güçleşti ve daha güçlü bir mücadeleyi gerektiriyordu. YDGD'li öğrenciler her eğitim biriminde bu mücadeleyi yaratmaya yöneldiler. Ama revizyonistler ve ortayolcular ise mevcut güçlükler karşısında boyun eğdiler. Ve buna uygun sözde eylemler örgütlediler. Önceden duyurarak ve öğrencileri okul dışından geri çevirerek okulu tatil etme şeklinde boykotlar geliştirmeye başladılar. Ve "fısıltı boykotları" da böylece doğmuş oldu. Görüldüğü gibi, "fısıltı boykotları" saldırılar karşısında boyun eğmenin, teslimiyetin ve sinmenin bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Ayrıca bu tür boykotların ortaya koyduğu sonuçlarla, diktatörlüğün okulları kapalı tutarak elde etmek istediği sonuçlar arasında öze ilişkin hiçbir farklılık yoktur. Çünkü her iki durumda da öğrenciler mücadeleden uzaklaştırılmakta ve mücadeleci bir güç dağıtılmaktadır. Öğrenci kitlesinin birarada bulunması engellenmektedir.

"FISILTI BOYKOTLARI" KİTLELERİ MÜCADELEYE KAZANMAYI, EĞİTMEYİ VE MÜCADELELERİNİ ÜST BOYUTLARA ÇIKARMAYI HEDEFLEMİYOR

"Fısıltı boykotları" vb. şekillerde düzenlenen eylemler, öğrencilere adeta tatil yaptırıyor. Öğrenci kitlesinin devrimci mücadeleye olan ilgisini, devrimcilerle olan bağlarını zayıflatıyor.

Bu tür eylemler kitleleri eğitmiyor. Çoğu zaman öğrenci kitlesi niçin ve kime karşı boykot yaptığını bile öğrenemiyor. Bu tür boykotlar öğrenciyi devrimci, demokrat düşüncelerle eğitmiyor; sömürüye, baskı ve zulme, haksızlığa kin duymasına ve tavır almasına hizmet etmiyor.

Aynı şekilde bu tür eylemler mücadeleyi kitleselleştirmeye, militanlaştırmaya ve daha üst boyutlara çıkarmaya hizmet etmiyor. Aksine teslimiyeti, yılgınlığı ve mücadelesizliği geliştiriyor. Ortayolcular bu tür eylem biçimlerini ortaya attıkları her yerde YDGD'li öğrencilerin kitlesel ve aktif mücadeleyi esas alan önerilerine karşı hep "bugün şartlar yoktur" diyorlar. Bugün "fısıltı boykotları" yerine okullarda forum, boykot, gösteri, direniş vb. eylemler düzenlemenin gerçekten şartları yok mudur? Hayır, bu doğru değildir. Bugün kitleler mücadele isteği ve potansiyeliyle dolu. Bunu her fırsatta çarpıcı bir şekilde görüyoruz. Bugün mücadeleyi yükseltmenin, diktatörlüğün saldırılarını püskürtmenin ve yeni mevziler kazanmanın şartları vardır. "Şartlar yoktur" diyenlere sormak gerekir: Eğer şartlar yoksa 24 Aralık protestoları sırasında ülkenin dört bir yanında, hemen hemen bütün liselerde örgütlenen güçlü eylemler nasıl yaratıldı? Tariş işçilerinin günlerce süren ve halkın desteğini kazanan direnişi nasıl yaratıldı? Dersim halkı ve gençliğinin direnişi nasıl yaratıldı? Bugün tekstil işçilerinin sürdürdüğü mücadele nasıl yaratıldı?

Peki şartlar yoksa bugün ne yapılmalıdır, "Fısıltı boykotları" yapılarak okullar tatil mi edilmeli; mücadele edilmemeli mi? Aslında ortayolcuların okulları tatil için ortaya attıkları "şartlar yoktur" anlayışı "açık faşizm gelir", "jandarma saldırır" anlayışıyla bir bütünlük oluşturmaktadır. Bu ise TİP'lilerin daha 1968-70'lerde ve bugün de her türden revizyonistin savunduğu "provokasyon teorisi" nden başka bir şey değildir. Ortayolcu grupların bir yanda keskin görünmek için bireysel eylemlere girişmeleri, diğer yanda ise "provokasyon teorilerine" sarılarak kitle mücadelelerine karşı çıkmaları, maceracılığın teslimiyet ve yılgınlıkla iç içe olduğunu gösterdi. Bugün birçok eğitim biriminde güçleri birleştirerek sınıf konuşmaları, forum, boykot, gösteri, direniş, vb. eylem biçimlerini hayata geçirmenin şartları vardır. Bütün bunları görmemezlik ederek teslimiyetçiliğin, yılgınlığın ve korkaklığın örtüsü "şartlar yoktur" olmamalıdır.

Kaldı ki, bugün sözkonusu edilen şartlar olmazsa dahi yapılması gereken "fısıltı boykotları değil, olmayan bu şartları yaratacak olan mücadeleyi örgütlemektir. Kitleyi devrime kazanmak, eğitmek ve örgütlemektir. Onların mücadelesini örgütlemektir. Bunlar yapılmadan olmayan şartlar yaratılamaz. Ortayolcuların ve revizyonistlerin yaptığı "fısıltı boykotu" vb. eylem biçimleriyle bu olmayan şartlar yaratılamaz. Nitekim bazı ortayolcu gruplar 2-3 yıl önce "şartlar yoktur" dedikleri birçok eğitim birimi için bugün yine "şartlar yoktur" demektedirler. Bu "şartların" ne zaman varolacağı da meçhuldur (!)

Mücadeleyi geliştirmek ve daha üst boyutlara çıkarmak her zaman için devrimcilerin hedefidir. Zaten mücadeleyi geliştirmek ve yükseltmek sürekli üst eylem biçimlerini zorunlu kılar. Özellikle kitle mücadelesinin yükseldiği dönemlerde bu daha da önem kazanır. Örneğin bugün kitle mücadelesini yükseltmeye çalışanlar, eğitim birimlerindeki mücadeleyi hiçbir şekilde "fısıltı boykotlarına", pasif birtakım eylemlere indirmezler. Onlar öğrenci kitlesinin mücadele isteği ve potansiyeline uygun olarak diktatörlüğün yasak zincirlerini kırarak mücadeleyi yükseltirler. Bu ise pasif eylemlerle, "fısıltı boykotlarıyla" değil, aktif, militan kitle eylemleriyle olur. Tabii ki bu izinsiz gösteriler, göğüs göğüse silahlı çatışmaları da gündeme getirir. Oysa ortayolcular "açık faşizm gelir", "jandarma saldırı", "şartlar yok" diyerek bunu reddediyorlar. Kitleleri dağıtan, mücadeleyi geri düzeylere çeken birtakım göstermelik eylemlere sarılıyorlar. Ve zaman zaman da bu noktadaki güçsüzlüklerini bireysel maceracı çıkışlarla gizlemeye çalışıyorlar. Onların mücadeleyi pasifleştiren ve geri düzeylere çeken ve bunu yaptıkları maceracı çıkışlarla gizlemek için başvurdukları eylem biçimlerine karşı çıkan ve aktif, militan kitle mücadelesini savunan devrimcilere ise hiç utanmadan "boykot kırıcıları", "mücadele kaçkınları" diye saldırmaktadırlar. Şimdi sormak gerekir: Öğrencilere zorbalık uygulayarak ve tehditler savurarak okulu tatil edenler mi boykot kırıcısı, yoksa en geniş öğrenci kitlesinin gücüyle forum, boykot, gösteri vb. eylem biçimlerinin hayata geçirilmesini isteyenler mi boykot kırıcısı? Öğrencilerin gücünü dağıtan ve onları mücadele alanından çekenler mi boykot kaçağı, yoksa en geniş kitlenin biraraya getirilmesini, kitlelerin mücadele isteği ve potansiyeline uygun olarak aktif, militan bir mücadeleyi savunanlar mı mücadele kaçağı? Gerçekten hangisi?

Ayrıca "fısıltı boykotu" vb. eylemler, kendini mevcut olan mevzileri korumakla sınırlayan yeni mevziler kazanmayı ve mücadelenin geliştirilmesini hedeflemeyen gerici, reformist anlayıştan kaynaklanmaktadır. Eğer ortayolcular kitleleri devrime kazanmayı, mücadelelerini daha üst boyutlara çıkarmayı ve mevzileri genişletmeyi hedeflemiş olsalardı, bu eylem biçimlerine sarılmazlardı. Bu durum onların kendini mevcut mevzileri korumayla sınırladığını gösteriyor. Kaldı ki, bu anlayışla hareket edenlerin eldeki mevzileri koruması da mümkün değildir. Çünkü kıyasıya mücadele edilmeden ve yeni mevziler kazanmayı hedeflemeden eldeki mevziler de korunamaz. Ve kaçınılmaz olarak o mevzilerden geriye çekilme başlar.

TESLİMİYET VE YILGINLIK TEORİLERİNİ MAHKUM EDELİM, MÜCADELEYE SARILALIM

"Fısıltı boykotları" vb. eylem biçimlerini savunmak ve uygulamaya kalkışmak, mücadeleyi değil, mücadele etmemeyi savunmaktır. Çünkü belli bir güçle, belli bir mücadele örgütlenecekse öncelikle bu ortaya konmalıdır. Mücadele eden güçler, mücadele alanında olmadan hayali mücadelelerden bahsedilemez. Öğrenci kitlesini dağıtan, mücadeleden çeken "fısıltı boykotlarıyla" mücadelenin daha üst boyutlara çıkarılması hedeflenmediği gibi, mevcut potansiyelin düzeyine uygun olmayan, daha geri düzeyde olan, potansiyeli yumuşatan ve dağıtan eylemler yapılıyor, Bugüne kadar bunun sayısız örneği yaşandı. 24 Aralık protestoları, 12 ve 16 Mart ve 30 Mart'ın yıldönümü vesilesiyle yapılan protestolar sırasında bunun somut örnekleri yaşandı. Bu örneklerin görüldüğü her yerde protestolar güçsüz kaldı. Zaten revizyonistlerin de bu vb. eylemlere oldukça ilgi duyması ve hemen her zaman bunları onaylaması bunun içindir. Bu eylem biçimleri tam da revizyonistlerin istediği eylem biçimleridir. Çünkü bu vb. eylemlerde kimin ne yaptığı, kimin mücadeleyi ilerletmeye, kimin engellemeye çalıştığı belli değil. İşte revizyonistler böyle bir ortamda rahatça barınabiliyor ve mücadeleye olan ihanetlerini gizleyebiliyorlar. Ortayolcular revizyonistlerin neden bu tür eylemlere sürekli ilgi duydukları ve hemen her zaman katıldıkları üzerinde düşünmüşler midir? Kelimenin anlamıyla bu eylemlerde ak ve kara birbirinden ayırt edilemiyor.

Bugün teslimiyetin, yılgınlığın ve korkaklığın bir ifadesinden başka bir şey olmayan ve "şartlar yoktur" gerekçesiyle uygulanan "fısıltı boykotu" vb. eylem biçimlerini reddedelim. Teslimiyetin ve yılgınlığın teorilerini yaymaya çalışanları mahkum edelim. Kitlelerin devrime kazanılmasına, eğitilmesine, mücadeleye seferber edilmesine ve mücadelenin daha üst boyutlara çıkarılmasına hizmet eden forum, boykot, gösteri, direniş vb. eylem biçimlerini benimseyelim. Bunları uygulayalım.

Yasaklar öğrencilerin birliğini dağıtamaz

● Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, öğrencilerin okula toplu gelip gitmelerini yasakladı

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı yayınladığı bir bildiriyle öğrencilerin okullarına büyük gruplar halinde topluca gitmelerini yasakladı. Bu, öğrencilerin faşizmin saldırılarına karşı mücadele gücünü azaltmak, güçlerini dağıtmak için öğrencilere karşı yeni bir saldırıdır. Faşist diktatörlük, öğrencilerin mücadelesini durdurmak ve ezmek için terörünü artırıyor, saldırılarına her gün yenilerini ekliyor. Faşist diktatörlük bir yandan öğrencilere peş peşe saldırılara girişiyor, bir yandan da onların bu saldırılara karşı direnme gücünü yok etmek için, öğrencilerin örgütlülüklerini dağıtmaya, hareket alanını sınırlandırmaya, güçlerini dağıtmaya çalışıyor.

Faşist diktatörlüğün polis ve jandarmasının, sivil çetelerinin saldırılarıyla karşı karşıya olan, okullarına alınmayan, okula gittiği için saldırılarla karşılaşan, okulu faşist işgal altına alınmaya çalışılan öğrenciler, bütün bunlara karşı mücadele edebilmek, saldırılara karşı direnebilmek ve geri püskürtebilmek kendi güvenliklerini sağlayabilmek için biraraya geliyorlar ve okullarına topluca gidip geliyorlar. Öğrenciler böylece daha toplu, örgütlü ve güçlü oluyor. Faşist diktatörlük, bu güçten her zaman rahatsız olmuştur. Bu gücü okula toplu gelip gidenleri kurşunlayarak, bombalayarak, yasaklar koyarak, tehditlerde bulunarak hep dağıtmaya çalışmıştır. Fakat bütün bu saldırı, yasak ve tehditler karşısında dağılmayan, tersine sürekli daha da toparlanan bu güç, faşist milisleri okullardan söküp atmış, polis jandarmayı geriletmiştir. Faşist diktatörlük öğrenci gençlik üzerindeki baskılarını bugün de alabildiğine artırmakta okullara polis-jandarma yığarak tam bir askeri hapishane haline getirmeye çalışmaktadır. Bunların yanında toparlayabildiği faşist milisleri de okullara çeşitli oyunlarla "öğrenci" yaparak, polis-jandarma saldırılarıyla faşist milislerin saldırılarını birleştiriyor. Öğrencileri sindirmeye, okulları faşist işgaller altına almaya çalışıyor. Faşist diktatörlük, öğrencilerin biraraya gelmelerini engelleyerek güçlerini dağıtarak, saldırı ve tertiplerine karşı onları savunmasız, güçsüz bırakmaya çalışıyor. Polis-jandarmanın ve sivil faşistlerin saldırılarına daha açık hale getirmeye çalışıyor.

Sıkıyönetim Komutanlığı, öğrencilerin okula toplu gelip-gitmelerini yasaklarken, her türlü can güvenliğinin sağlandığı demagojisini yapıyor. Öğrenci gençlik, polis-jandarmanın gözü önünde gerçekleştirilen 16 Mart katliamlarını, Albayrak katliamlarını unutmamıştır. Faşist milislerin saldırılarının polis-jandarmanın saldırılarıyla iç içe olduğunu deneyleriyle bilmektedir. Öte yandan bizzat polis-jandarmanın öğrencilerin can güvenliğini yok eden başlıca unsurlardan biri olduğu apaçıktır.

Sıkıyönetim komutanı, öğrencilerin okula topluca gitmelerinin bir kuvvet gösterisi anlamına geldiğini söylüyor. Bu, onların öğrencilerin gücünden, birliğinden nasıl korktuklarını göstermektedir.

Sıkıyönetim komutanlığının bu yasağı, faşizmin kitlelerin en basit bir örgütlülüğüne dahi katlanamadığının bir başka göstergesidir. Öğrencilerin her gün aynı zamanda biraraya gelmesi, belirli bir disiplin, birlik ve dayanışma içinde okula topluca gitmesi, öğrencilerin örgütlülüğünün ve birliğinin bir ifadesidir. Faşist diktatörlük, öğrencilerin toplu geliş-gidişlerini yasaklayarak, aynı zamanda öğrencilerin örgütlülüğüne de saldırıyor. Onların örgütlülüğünü dağıtmaya çalışıyor. Öğrenciler arasındaki birlik ve dayanışmayı ortadan kaldırmaya çalışıyor. Çünkü böylece, istediklerini, saldırılarını ve baskılarını daha rahat gerçekleştirebilecektir.

Sıkıyönetim Komutanı, öğrencilerin birliğini dağıtmalarını isterken öğrencilerin bu gruplara zorla sokulduğu yalanını söyleyerek, öğrencilerin birliğini karalamaya, mücadelenin kitleselliğini gizlemeye çalışıyor. Öğrencilerin bu birliği, zoraki bir birlik değil, faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı direnmek, mücadele etmek ve geri püskürtmek için gönüllü bir birliktir. Sıkıyönetim Komutanının şimdi öğrencilerin birliğini karalamak için söylediği şeyi, geçmişte okulları işgal altında tutan faşist caniler yapıyor, öğrencileri zorla yürüyüşlere vb. götürüyorlardı. Sıkıyönetim Komutanı, "öğrencilerin küçük arkadaş grupları halinde okula gitmeyi öğrenecekleri ve bunu bir alışkanlık haline getireceklerini" söylüyor. Arkadaşlık vb. sözlerle gizlediği bu ince demagojiyle öğrencilerden birliklerini dağıtmalarını istiyor. Öğrencilerin büyük birliklerden vazgeçip dağılmalarını, küçük gruplar halinde olmalarını istiyor. Öğrenciler arasındaki birlik aynı zamanda siyasi bir birliktir. Sıradan bir arkadaşlıktan daha güçlü ve ileri bir birliktir. Öğrencilerin bu birliğini dağıtmak isteği, aynı zamanda öğrencilerin siyasileşmesinden duyulan korkunun da bir ifadesidir.

Faşist diktatörlük, bombalı, silahlı saldırılar, katliamlar ile, polis-jandarmanın saldırıları ile engelleyemediği öğrencilerin okula toplu geliş-gidişini şimdi sıkıyönetimin zoruyla engellemeye çalışıyor. Öğrenci gençlik bütün bu saldırılara karşı çıkacak, birliğini, dayanışmasını ve örgütlülüğünü daha da güçlendirecektir.

DÜZELTME

Gazetemizin 194. sayısında 2. sayfasındaki anayazının üst başlığı bir dizgi hatası sonucu "Genel Grev Sloganı Eylem Sloganı Haline Gelmiştir" şeklinde çıkmıştır. Doğrusu "Genel Grev Sloganı Bir Eylem Sloganına Dönüşmektedir" olacaktır.

Düzeltir, özür dileriz.

D. Yolcular ODTÜ'de yine devrimcilere saldırdı

● D. Yol yasakçı ve saldırgan tavrını terk etmelidir

Geçtiğimiz ay içerisinde ODTÜ'de D. Yol'un devrimci, demokrat akımlara karşı takındığı yasakçı, hotzotçu ve saldırgan tutumları yüzünden kavgalara çatışmalara varan olaylar yaşandı. Okulda TDKP ile ilgili pankart asılması ve pullar yapıştırılması üzerine, ÖTK yönetiminden "izin alınmadığı" gerekçesiyle yurtsever devrimci gençlere saldırdılar. Bu saldırılar üzerine çeşitli kavgalar, çatışmalar oldu.

SİYASET YASAKÇILIĞI DEVRİMCİLERE SALDIRGANLIĞA YOL AÇIYOR

Devrimci Yol, yıllardır birlik ve devrimci gruplar arasındaki ilişkilerde sekter, yasakçı, hotzotçu bir tutum izliyor. Karşılıklı ilişkilerde siyaset dikte ettirmeye, yasaklar koymaya çalışıyor. Bu sekter tutum çoğu kez saldırganlığa varıyor. D. Yol'un bu tutumu devrimciler arasındaki birliğe ve anti-faşist demokrasi mücadelesine hep zarar verdi. D. Yol bu sorumsuz tutumunu, devrimcilerin ölümüne neden olma ölçüsüne kadar vardırmasına rağmen hâlâ sürdürüyor. Bu çizginin devrime ne kadar zararlı olduğu apaçık ortaya çıkmış olmasına rağmen. D. Yol grupçu ve sorumsuz bir şekilde özeleştiri yapmıyor, neden olduğu kavgaları, öldürme olaylarını gizlemeye, geçiştirmeye çalışıyor. Bu hatalarına ve devrimci mücadeleye verdiği zararlar karşısında açık, dürüst, devrimci bir tutum almıyor. Tersine bu zararlı çizgisini sürdürüyor.

D. Yol, saldırılarına gerekçe olorak pul yapıştırmak vb. için ÖTK Yönetiminden "izin" alınmadığını gösteriyor. Böylece ÖTK yönetiminin ilkelerinin ve "demokratik işleyiş"in bozulduğunu; bunun karşısında önce ikna etmeye çalıştıklarını, sonunda da "son çare"ye başvurduklarını, yani devrimcilere saldırdıklarını söylüyor. D. Yolcu ÖTK yönetimi dağıttığı bildiride, kendilerini savunan yurtsever devrimci gençleri saldırgan olarak gösterebilmek ve kendi saldırganlıklarını gizleyebilmek için "son çareye başvurmak", "sessiz kalmamak", "gereken cevabı vermek" gibi elinden gelen laf cambazlığını gösteriyor. Demokratik işleyiş, devrimciler arasında birlik, diğer grupların faaliyetlerine yasaklar koymak, izne bağlamak, görüşlerini değiştirmeye zorlamak veya siyaset dikte ettirmek demek değildir. Bunun karşılıklı eşitlikle, demokratik işlerlikle bir ilişkisi yoktur. Birlik, faşizme karşı mücadele eden devrimci grupların karşılıklı saygı ve eşit ilişkileri çerçevesinde sağlanabilir. Siyaset dikte ettirme, siyaset yasakçılığı yapma, hotzotçuluk ile birlik gerçekleştirilemez. Ayrıca iddia edildiğinin tersine, grupların özgürce faaliyet ve propaganda yürütmesi de ne birliğe ne de mücadeleye zarar verir.

Bütün bunların da ötesinde, ÖTK yönetimi büyük bir şaşkınlık örneği vererek, TDKP'nin faaliyetlerinde kendisinden izin alması gerektiğini söylüyor ve bunu istiyor! ÖTK yönetimi ve D. Yol, kendini ne sanmaktadır, savcı mı, polis mi, jandarma mı, sıkıyönetim komutanı mı? TDKP ne kurulurken kimseye müracaat etmiştir ve izin almıştır, ne de hiçbir faaliyetini savcıdan, polisten, sıkıyönetimden ya da başka birinden izin alarak sürdürmektedir!

İŞÇİ SINIFI PARTİSİNE KARŞI GERİCİ TUTUM

D. Yol'un bu tutumu aynı zamanda işçi sınıfının öncü müfrezesi karşısında, onun varlığı ve mücadelesi karşısında duyduğu gerici küçük-burjuva tedirginlik ve grupçuluğun bir ifadesidir. Örneğin D. Yol'cu ÖTK yönetimi şimdiye kadar benzeri olaylarda, aynı tutumu almamış olmasına rağmen, şimdi böyle bir tutum alıyor. Bu, işçi sınıfının öncü müfrezesinin varlığı ve devrimci mücadeleyi sürekli güçlendirmesi, ilerletmesi karşısında D. Yol'un ürküntüye kapılmasındandır. Bu gerici ve devrime zararlı bir tutumdur. D. Yol, devrimci mücadelenin yükselmesini ve zafere ulaşmasını istiyorsa, işçi sınıfının öncü müfrezesinin varlığından grupçu ürküntüler değil, güven duymalıdır. İşçi sınıfının öncü müfrezesine karşı böyle gerici bir tutum almaya devam ettiği sürece D. Yol, daha gerici platformlara kaymaktan kurtulamayacak ve devrime zarar verecektir.

D. Yol, dağıttığı bildirilerde kullandığı çirkin, sorumsuz dil ile de bunu gösteriyor. "Mevhum örgüt", "bunların siyasi bir varlığı yoktur" vb. diyor. Kağıda bildiri yazmaya gelince büyük bir sorumsuzluk ve rahatlıkla "siyasi bir varlığı yok" diyebilen ve karanlık, ne olduğu belli olmayan diye karalamaya çalışan D. Yol, iş devrimci eylemlere, mücadeleye gelince "bir varlığı olmayan", "mevhum örgüt" ile eylem birlikleri yapıyor, hatta "o olmazsa biz de birliğe katılmayız" diye çeşitli birliklere girmeyi bile reddediyor!

D. Yol, ayrıca Halkın Kurtuluşu'nun dağıldığını, bölündüğünü, bunu engelleyebilmek için taraftarlarına "gaz verdiğini", devrimcilere saldırttığını söylüyor. Tabii nerede, nasıl bölünüp, dağıldığını söylemiyor. Böyle bir şeyi nerede gördüklerini ya da nereden duyduklarını bize de söyleseler de öğrensek oldukça iyi olacak! Ayrıca proleter devrimci hareketin taraftarlarını tutmak için ne onlara "gaz vermeye", ne de devrimcilere saldırtmaya ihtiyaçı yoktur. Çünkü o, bütünlüklü Marksist-Leninist bir ideolojik-siyasi çizgiye, doğruluğu her gün kanıtlanan ve sürekli daha da gelişen siyasi taktiklere sahiptir. Mücadele içinde militan ve devrimci bir çizgi izlemektedir. Bu yüzden sürekli gelişmekte ve güçlenmekte, taraftarlarını da siyasi çizgisiyle mücadele içinde Marksizm-Leninizm temelinde eğitmektedir. Onun suni şeylerle taraftarlarını tutma diye bir kaygısı olamaz. Ayrıca yurtsever devrimci gençlerin de mücedele etmek için "gaza" ihtiyaçları yoktur. Onlar zaten mücadelecidirler, hep mücadele içinde olmuşlardır; her zaman da olacaklardır. Bu tür kaygıları, ortayolcu, eklektik, revizyonizme ve reformizmin güçlü etkisi altında bir ideolojik-siyasi çizgisi olan, gelişen mücadele ve koşullar karşısında sık sık yalpalamalara düşen, D. Yol gibileri duysunlar. Öte yandan D. Yol'un, taraftarlarına proleter devrimcilerle tartışmayı yasakladığı, D. Yol taraftarlarıyla tartışmaya giren proleter devrimcilere "taraftarlarımızın kafasını bulandırıyorsunuz" diye karşı çıktığı, hatta yer yer saldırganlığa başvurduğu çok bilinen ve sık görülen bir şeydir.

REVİZYONİZMLE KORUNAN BAĞLAR VE DEVRİMCİLERE KARŞI SALDIRGANLIK

D. Yol, devrimcilere saldırganlık siyasetini izlerken eskimiş provokasyon teorilerine sarılıyor. Pul yapıştırılırsa jandarmanın saldıracağını öne sürerek pul yapıştırmamayı savunuyor. Yani provokasyon olmasın, faşizm saldırmasın diye uslu durmayı öneriyor. Bu, tıpkı TİKP-Aydınlık çetesinin mücadeleye "huzur"u bozmak diye saldırıp, okullarda "huzur"u yani faşist diktatörlüğe boyun eğmeyi hizmet etmeyi savunması ile aynı anlayıştır. Hızlı "Aydınlık—TİKP" düşmanı geçinen D. Yol, hızlı "Aydınlıkçı" kesilmekte ve pul yapıştırırsanız jandarma saldırır diyerek, pul yapıştıran yurtsever devrimcilere jandarmadan önce saldırmaktadır. D. Yol da tıpkı Aydınlık—TİKP çetesi gibi "eğitimin düzenli sürmesini", "huzur"u istemektedir. Fakat "eğitimin düzenli sürmesi" ve "huzur" jandarmanın, sıkıyönetimin baskı ve yasaklarına boyun eğmekse, hak ve özgürlüklerimizi gasbettirmek, ayaklar altına aldırtmaksa devrimciler buna karşı direnecekler, her zaman mücadele edecekler ve bu yasakları dinlemeyeceklerdir. Böylesi bir "huzur"u her zaman bozacaklardır.

D. Yol'un devrimcilere karşı saldırgan bir tavır almasının esas kaynağı, revizyonizm ve reformizmle bağlarını koparmamasından ileri gelmektedir. Örneğin onlar devrimcilere saldırırken Aydınlık—TİKP'nin revizyonist provokasyon ve "huzur" teorilerine sarılmaktadırlar. Öte yandan Rus uşağı revizyonistlerle olan bağları da bu saldırganlıkla bağıntılıdır. Faşist diktatörlüğün saldırılarının yoğunlaşması, azgınlaşmasıyla birlikte, D. Yol mücadeleyi mevcut mevzilerin korunması ve MC—AP tipi faşist hükümetlere karşı mücadeleyle sınırlayan ve reformist hükümet alternatiflerine umut bağlamaya kapı aralayan reformist bir platform öne sürdü. Bu, revizyonizm ve reformizmin D. Yol üzerindeki etkisinin bir sonucuydu. Öte yandan son zamanlarda yükselen kitle mücadelesinin önünü alabilmek amacıyla revizyonistlerin sözde mücadeleci görünmeye başlamaları, "sahte "genel direniş", "genel grev" çığlıkları atmaya başlamaları, zaten reformist bir platform savunmakta olan ve revizyonizm hakkında boş hayaller besleyen D. Yol'u etkisi altına aldı. D. Yol'un son dönemlerde proleter devrimci hareketle birlik konusunda olumsuz bir tutum izlemesi ve saldırganlığa başvurması bundan bağımsız değildir.

D. Yol, yanlışlığı ve zararları yüzlerce defa kanıtlanan sekter, grupçu, yasakçı, hotzotçu saldırgan tutumunu siyaset dikte ettirme anlayışını artık terk etmeli, karşılıklı saygı ve eşit ilişkiler içinde anti-faşist demokrasi mücadelesini yükseltmek için devrimcilerle birlik yapmalıdır.

ERDAL EREN'İN İDAMI ENGELLENMELİDİR

Faşist diktatörlüğün saldırılarına ve artan teröre bir yenisi daha eklendi Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (YDGF) üyesi Erdal Eren Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından 19 Mart 1980 tarihinde ölüm cezasına çarptırıldı.

Erdal Eren, yine bir YDGF üyesi olan Sinan Sümer'in MHP li Gün Sazak'ın faşist koruma polisi tarafından katledilmesini protesto etmek amacıyla Ankara'da düzenlenen ve binden fazla devrimci ve emekçinin katıldığı bir kitle gösterisinde çıkan silahlı çatışma sırasında bir jandarma erini öldürmekle suçlandı ve ortada ciddi hiçbir kanıt olmadığı halde çok kısa süren bir yargılama sonucu idam cezası ile cezalandırıldı.

Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi Erdal Eren'in davasını "görülmemiş bir hızla" sonuçlandırdı. İlk kez Şubat ayının ortasında mahkemeye çıkarılan Erdal Eren'in idam hükmü Mart ayının ortasında verildi. Bütün yargılama yalnızca üç duruşma sürdü. Duruşmalar sırasında bütün yasalar, yargılama kuralları ve mahkeme gelenekleri ayaklar altına alındı. Sıkıyönetim mahkemesinin hakimleri Erdal Eren'in ve avukatının hiçbir talebini dikkate almadılar. Savcı ve polisin iddialarını çürütecek onlarca kanıtı hasıraltı ettiler.

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı da hükmün verildiği gün yayınladığı bir bildiriyle, sözde yürürlükte olan bütün yasal kuralları hiçe sayarak ve kendisini bu kararın yeniden gözden geçirileceği Yargıtay ve Meclislerin yerine koyarak idam hükmünün her koşul altında mutlaka uygulanacağını belirten açıklamalarda bulundu. Sıkıyönetim Komutanlığı aynı bildiride ülkemizin en büyük gençlik örgütlerinden biri olan YDGF'ye ve yasal bir gazete olan HALKIN KURTULUŞU'na azgınca saldırdı ve Erdal Eren'in YDGF üyesi olması, HALKIN KURTULUŞU gazetesini izlemesi ve birkaç yıl önce yaşadığı kazada HALKEVLERİ'ne gitmesi dolayısıyla ölüm cezasını hak ettiğini ileri sürdü.

Sıkıyönetim Komutanlığı bu gayretkeşliği ile bir yandan Türkiye halkının ve gençliğinin bu idam kararına ve genel olarak baskı ve saldırılara karşı tepkisini boğmayı, halka gözdağı vermeyi amaçlamakta, bir yandan da Erdal Eren'in idam kararının yerine getirilmesi için gereken yasal sürecin, yani Askeri Yargıtayın ve TBMM'nin onayının hızla tamamlanmasını sağlamaya ve kamuoyunu oluşturmaya çalışmaktadır.

Faşist diktatörlük, Eral Eren davası ile Türkiye halkının ve gençliğinin devrimci mücadelesini durdurmak, halkı sindirmek için bulunmaz bir fırsat yakaladığını zannetmiş, bu nedenle mahkemeyi hızla sonuçlandırmış ve yine bu nedenle kararın kamuoyuna açıklandığı gün Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, Sıkıyönetim Mahkemesi, TRT ve gerici basın tarafından büyük bir mizansen hazırlanmıştır. 19 Mart sabahı makkemede okunan karar, mahkeme başkanının ağzından günün bütün haber bültenlerinde TRT tarafından kamuoyuna duyurulmuş, aynı akşam Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, TRT'den konuyla ilgili bir bildiri yayınlatmış, ertesi gün de bütün gerici yayın organları birinci sayfalarında haberi manşette vermişlerdir. Bütün bu gelişmeler idam kararının çok önceden verildiğini, bu kararın halk içinde yankı yapması için gerekli hazırlıkların yapıldığını ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının bu süre içinde TRT'yi, basını ve diğerlerini koordine ettiğini göstermektedir.

TRT, basın ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı; Sıkıyönetim Mahkemesinin verdiği kararın gerekçesini güçlendirmek, idam hükmünün doğruluğunu kanıtlamak amacıyla büyük bir çaba içine girmişlerdir. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, laf kalabalığından başka hiçbir dayanağı olmayan mahkeme kararının gerekçesine ek olarak Erdal Eren'in YDGF üyesi olması, HALKIN KURTULUŞU gazetesi okuması ve HALKEVLERİ'ne gidip gelmesi dolayısıyla zaten ölümü hakkettiğini bildirmiştir. Yani Sıkıyönetim Komutanı için devrimci bir gençlik örgütünün üyesi olmak, devrimci bir gazeteyi izlemek idam edilmek için yeterli nedenlerdir.

Faşist diktatörlüğün, Erdal Eren'in idam kararını gerçekleştirmek için böyle "güçlü" dayanaklara ihtiyacı vardır. Çünkü dava ve karar tümüyle yasal dayanaklardan yoksundur. Savcının mahkemede dinlettiği tanıklar çelişkili ifadeler vermişlerdir. Kurşun ölen erin arkasından girdiği halde birçok tanık erin yüzünün Erdal Eren'e dönük olduğunu söylemiştir. Olay yerinde hangi tabancadan çıktığı belli olmayan ve üzerinde kan ve et izleri bulunan başka bir mermi çekirdeği bulunmuş, ancak mahkeme bu merminin hangi tabancadan atıldığını soruşturmaya bile gerek görmemiştir. Tanıkların çelişkili ifadelerine karşın sanık avukatı soruşturmanın genişletilmesi, olay yerinde keşif yapılması isteminde bulunmuş, ama Sıkıyönetim Mahkemesi oynadıkları oyun bozulmasın ve süre uzamasın diye bütün bu istemleri reddetmiştir.

Her şey, faşist diktatörlüğün Erdal Eren'i idam etmek amacıyla büyük bir çaba harcayacağını göstermektedir. Ama Türkiye halkı ve gençliği diktatörlüğün istekleri karşısında kuzu kuzu boyun eğmeyecektir. Bu idam kararı faşizmin halkımıza yönelik saldırılarının bir üst noktaya tırmanmasının bir işaretidir. Ancak halk da bu tırmanışa daha güçlü mücadelelerle cevap verecektir.

Gazetemiz, YDGF'nin Erdal Eren'in idamını engellemek amacıyla açmış olduğu mücadele kampanyasını bütünüyle desteklemektedir. Bütün devrimcileri bulundukları her alanda bu kararın geri alınması ve Erdal Eren hakkında verilen idam cezasının engellenmesi için mücadeleye çağırıyoruz.

YDGF'NİN AÇIKLAMASI :

Ankara YDGD üyesi Erdal Eren 19 Mart 1980 günü Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından idama mahkum edildi. Bu karar halkımıza yönelik azgınca saldırıların bir parçasıdır.

Faşist diktatörlüğün halkımıza yönelik saldırıları her geçen gün daha da artıyor. Sıkıyönetim uygulamaları, zamlar, devalüasyonlar, işten atmalar, "vur emri"nin uygulanması, işkenceler, binlerce yurtsever devrimcinin zindanlara doldurulması, yüzlerce insanın katledilmesi; halkımıza yönelik saldırıların daha da azgınlaşması ERDAL EREN'in idama mahkum edilmesidir. Bu karar, bugüne kadar zamlara, baskı ve zulme, sıkıyönetime karşı direnen halkımızın demokrasi mücadelesine saldırıdır.

30 Ocak 1980 günü Ankara YDGD üyesi Sinan Sümer'in MHP'li koruma polisi tarafından katledilmesi üzerine 2 Şubat 1980 günü Sinan'ın anısına ve faşizme karşı mücadele için bini aşkın yurtsever devrimci gençin, toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin gasbedildiği ülkemizde, gerçekleştirdiği gösteriye sıkıyönetim birlikleri tarafından saldırıldı. Erdal Eren ve 20 kişi gözaltına alındı.

Sıkıyönetim Mahkemesi bugüne kadar görülmedik bir çabuklukla bir buçuk ay gibi kısa bir sürede mahkemeyi sonuçlandırarak Erdal Eren'i idama mahkum etti.

Yurtsever devrimci gençlik, faşist diktatörlüğün her türlü saldırılarına karşı çıktı. Erdal Eren'in idam edilmesi çabalarına karşı da kararlılıkla mücadele edecektir. Bugüne kadar işçi sınıfı önderliğinde halkımızın zamlara, zulme, teröre ve sıkıyönetime karşı mücadelelerinin yanında kararlılıkla yer alan, yüzlerce üyesi zindanlara atılan, onlarca üyesi katledilen Yurtsever Devrimci Gençliği ne işkence ve zulüm, ne de idam sehpaları yıldıramayacaktır.

Tüm demokrat kişi ve kuruluşlar;
Tüm işçi, köylü, öğrenci gençlik,
ERDAL EREN'in idam edilmesine karşı çıkalım, halkımıza gerçekleri açıklayalım.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

Ankara

Karar protesto ediliyor

Ankara'da Yukarı Ayrancı semtinde polis tarafından öldürülen Sinan Sümer'in anısına yapılan bir protesto eylemi sırasında bir jandarmanın ölümüyle biten silahlı çatışma sonunda yakalanan Erdal Eren hakkında Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından verilen idam cezasını protesto etmek amacıyla Ankara'nın çeşitli semt ve okullarında gösterileri ve toplantılar yapılmaktadır. 20 Mart günü başlayan protesto gösterileri sürmekte ve ülkenin diğer şehirlerine yayılmaktadır.

İdam kararı ilk kez Erdal Eren'in kendi okulu olan Ankara Yapı Meslek Lisesi'nde bütün okul öğrencilerinin katıldığı bir gösteri ile protesto edilmiştir. Toplantıda idam kararının nedenlerini ve faşist diktatörlüğün saldırılarını anlatan ve bunları lanetleyen konuşmalar yapılmıştır.

Daha sonraki günlerde Anıttepe, Dikmen, 50. Yıl, 50. Yıl Akşam, İnönü, Yıldırım Beyazıt, İncirli, Tuzluçayır, Halide Edip Liselerinde ve Çalışkanlar, Atıfbey vb. Ortakokullarında toplantılar gerçekleştirilmiştir.

Genel Kurmayın Genelgesi, faşist propaganda ve yıldırma kampanyası üzerine

Genelkurmay Başkanlığı, askeri birlik karargâhlarına, yürütülmesi gereken propaganda, bu propagandanın yönü, araçları ve niteliği konusunda Kenan Evren imzasıyla ve gizli kaydıyla bir genelge yayınladı. Genelgede kışlalarda askerlere yönelik beyin yıkayıcı faşist propaganda yapılması, bunun için tüm birliklerde hoparlör vb. tertibatı kurulması gibi konular yanında esas olarak militarist cihazın dışa yönelik olarak yürüteceği propaganda ve TV, radyo ve diğer basın-yayın araçlarının yönlendirilmesi üzerinde duruluyor.

Genelge, esas unsur olarak, "anarşist ve terörist" olarak nitelendirdiği düzen muhaliflerinin devletin gücünü sarsmaya çalıştıklarını, onu güçten düşürmeye ve "güvenlik kuvvetleri"nin moralini bozmaya yöneldiklerini belirterek buna karşı devletin gücünü ispatlaması ve onun gücü hakkında propaganda yapılması, düzene karşı çıkanların yıldırılması ve morallerinin bozulması, paniğe uğratılmaları ve geniş kitleye yönelik olarak mücadeleyi engelleyici propaganda ve tehdit, muhbirliğe davet vb. konuları işliyor. Yine genelge, en iyi propaganda araçları olarak sıkıyönetim bildirileri, tören vb. gibi zamanlarda komutanların yapacakları konuşmalar, TV'de yapılacak "anti-anarşi" programlar üzerinde duruyor. Bu fırsatların değerlendirilmesini emrediyor. Genelgenin üzerinde durduğu önemli konulardan biri, son zamanlarda özellikle ordu mensuplarına yönelik saldırıların arttığına dikkat çekilerek, bunun en çabuk ve en etkin bir şekilde cezalandırılmasıdır.

Kısacası Genelkurmay genelgesi, yalan üzerine propaganda, devletin gücünün propaganda edilmesi ve ispatlanması, kitlelerin sindirilmesi ve ileri unsurlarının morallerinin bozulması ve derhal cezalandırmanın önemi üzerinde durmaktadır.

Sözde siyasetin dışında olduğu söylenen ordunun bu faaliyetleri bugünlerde en açık biçimiyle görülmektedir. "Vur emirleri" kitleleri sindirme ve öndersiz bırakma, moral bozma ve panik yaratma amacına yöneliktir. Adana'da iki erin öldürülmesi üzerine sıkıyönetim komutanının yaptığı konuşma, "asacağız-keseceğiz" edebiyatının yanında yine moral bozmaya ve askerleri ve genel olarak halk kitlelerini etkileme ve devletin yanına çekmeye yöneliktir. Bizzat genelkurmay başkanı ordunun özel kurumların bekçiliğini yapma durumundan kurtarılması önerisiyle militarizmi gözlerden gizlemeye ve şirinleştirmeye çalışmaktadır. Devrimcilere ve ileri işçi ve emekçilere yönelik saldırılar son günlerde iyice artmıştır.

Bu genelgenin en dikkat çeken uygulamalarından biri geçenlerde TV'de gösterilen "terör ne istiyor" *programıdır.* Yayınlanan genelge doğrultusunda "güvenlik kuvvetleri"nin arşivlerinden yararlanarak hazırlanan bu programda en sıradan demokratik haklar dahi lanetlenmekte ve bunların kullanılması, örneğin bir protesto gösterisi düzenlenmesi terörizm olarak nitelendirilmekteydi. 12 Mart günlerini hatırlatan bu tip programlarla elde edilmek istenen kuşkusuz kitlelerin mücadelesini engellemek, onları mücadeleden vazgeçirmeye çalışmak ve en basit hak taleplerinde bulunmayı dahi yasaklamaktır. Reformistlerin ve sözde demokratların "Maraş katliamı", "7 TİP'lin öldürülmesi" gibi faşistlerin silahlı eylemleri ve katliamlarının programda yer almaması açısından eleştirdikleri bu TV şovu faşist yıldırma kampanyasının bir aracı olarak sözde özerk TV'de genelkurmayın direktifleri doğrultusunda yayınlanmıştır.

Genelgenin daha belirgin bir diğer sonucu ise YDGF üyesi Erdal Eren'in idama mahkum edilmesi ve bu mahkemenin kararın propagandif niteliğidir. Doğrudan faşist yıldırma kampanyasının bir unsuru olan Erdal Eren hakkındaki idam kararı, sıkıyönetim mahkemesinin genelkurmay genelgesini tüm unsurlarıyla uygulamaya koyduğunu kanıtlamaktadır. O, devlet kuvvetlerine karşı en küçük bir hareketi, isterse yeterli delil bulunmasın, isterse aleyhine şahitler bulunsun, yıldırma amacıyla en sert bir şekilde cezalandırmaktadır. Öte yandan, aynı zamanda genelkurmayın derhal cezalandırın emrini, kararını görülmemiş bir hızla açıklayarak yerine getirmektedir.

Yine mahkeme, kararında HALKIN KURTULUŞU ve YDGF gibi legal kuruluşları terörizmle suçlamakta, aklınca terörizme karşı propaganda aracı olarak mahkeme kürsüsünden halkı etkilemeye çalışmaktadır. Sonra sıkıyönetim mahkemesi kararında uzun uzun bağımsızlığından dem vuruyor. Buna kim inanır? Delilsiz-ispatsız salt propagandaya, hem de yalan propagandaya dayanan karar ver, uygulanması mümkün olmayan bir ceza maddesini uygula, arkasından sıkıyönetim komutanı kararı savunan ve bu temelde propaganda yapmaya yeltenen bir bildiri yayınlasın ve mahkeme bağımsız olsun! Bu tam bir sahtekarlıktır ve sahtekarlık faşist propagandanın özüdür. Mahkemeye hakettiği cevap, yıldırma, moral bozma ve zorbalık girişimlerine karşı çıkan "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganıyla verilmiştir. Faşist propagandayı deşifre edip yere çalmak da tüm devrimcilerin görevidir.

Ne tehdit, ne yıldırma kampanyaları ne moral bozma çabaları ne de faşizmin her adımda yardakçılığını yapan reformist ve revizyonistlerin yozlaştırıcı, pasifleştirici, grev kırıcı, bölücü, yıldırıcı propaganda ve taktikleri başarıya ulaşamayacaktır. Faşist ve revizyonist propaganda yalan üstüne kuruludur. İşçilerin, emekçilerin davası, devrim isteyenlerin uğruna mücadele ettikleri dava ise haklıdır. Gericilik ömrünü uzatmaya çabalıyor, işçiler ve emekçiler ise yeni bir dünya için mücadele ediyorlar. Zorbalık, yalan ve demagoji gericiliği kurtaramaz. Gericiliğin sonunu hiçbir genelge engelleyemeyecektir.

SORGUSUZ-SUALSİZ ÖLÜM EMİRLERİ

İçişleri Bakanı, 12 Mart döneminde çıkarılan bir faşist katliam yasasına dayanarak 12 kişi hakkında görüldükleri yerde vurulmaları emrinin verildiğini, önümüzdeki günlerde bu yöndeki uygulamanın genişletileceğini açıkladı. Bakan yaptığı basın toplantısında bu emrin ne kadar gerekli olduğunu uzun uzun anlattı ve "huzur"un sağlanmasını bu emrin başarıyla uygulanmasına bağladı. Bakana göre "devlet güçlüydü", "ona karşı gelinemezdi", arananlar teslim olmazlarsa vurulacaklardı!

Bu emir ve bu yönde girişileceği açıklanan uygulama gerçekten de "devletin güçlü olduğunu"ortaya koymayı, devlete karşı çıkılamayacağını, buna yönelenlerin baştan öldürülmeyi haketmiş olduklarını ilan edip kanıtlamayı amaçlıyor. Emrin amacı yalnızca bundan da ibaret değildir. O, terör yoluyla geniş kitleler üzerinde yıldırıcı, devletten duyulan korkuyu artırıcı bir etki yaratmayı ve sorgusuz sualsiz adam vurmalar ve katliamlar aracılığıyla yükselmekte olan mücadeleyi ezmeye katkıda bulunmayı hedeflemektedir. Kitle mücadelesi ve onun durdurulamaması karşısında faşist yöntemlerin kullanılmasına daha fazla ağırlık veren egemen sınıflar böylelikle baskı ve terör ortamını geliştirmeyi ve bir korku psikozu ve panik yaratmayı istemektedirler.

Bundan sonra "dur ihtarı"na uymadığı gerekçesiyle katledilenlerin yanına "dur" bile denmeden katledilenler de eklenecektir. Devletin vurucu timleri şüpheli gördükleri, davranışlarını beğenmedikleri ya da düzene *muhalif olduğunu* bildikleri kişileri TV ve gazetelerde yayınlanan fotoğraflara benzediği bahanesiyle kurşuna dizebilecekler ve bundan dolayı hiçbir şekilde suçlanamayacaklardır. Bu emirle fabrikalarda, köylerde, semtlerde, okullarda "güvenlik kuvvetleri" özellikle öne çıkan işçileri, emekçileri, gençleri, devrimcileri serbestçe kurşunlayabilecekler; ve bu yasalara uygun olacaktır. Böylelikle bir yandan mücadele öndersiz bırakılmaya, öte yandan geniş kitleler sindirilmeye çalışılmaktadır.

"Ölüm emri"nin bir diğer özelliği de arandığı açıklananlara yardım ettiği düşünülenlerin gerekçe gösterilmeden kurşunlanabilmesidir. Bu, emrin toplu katliamlara, kitlesel kurşuna dizmelere yönelik olduğunu göstermektedir.

"Ölüm emri" nasıl bir uygulamadır, bu emre niçin ihtiyaç duyulmuştur, devlet yönetiminin böyle emirlere ve benzerlerine dayandırılması neyi gösterir?

"Ölüm emri" kuşkusuz faşist terörün azgınlaştırılmasının işaretidir; bir şiddet aleti olan devletin, kendi niteliğini en açık biçimiyle ortaya koyması demektir. Yükselen kitle mücadelesi ve onun çeşitli uyutma ve bastırma tedbirlerine rağmen durdurulamaması; burjuva, faşist devletin yüzünü gizleyemez hale getirmekte, almaya başladığı yeni sert tedbirlerle onun gerici, militarist, zorba niteliği daha fazla açığa çıkmaktadır. En basit hukuk kurallarını bile ayaklar altına alan, düzene muhalefet eden ve muhalefete yönelenlere ne savunma hakkını ve ne de bir başka demokratik hakkı tanımayan komprador-feodal gericilik ve onların faşist devleti, azgın faşizm ve katliamlar yolunda yürüyerek güçlenmeye çalışmaktadır. Türkiye'de eskiden demokrasinin var olup olmadığı; örgütlenme, seçme-seçilme, toplanma, gösteri yapma vb. özgürlüğün bulunup bulunmadığı tartışılırdı. Sınıf mücadelesi sertleştikçe, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırıları yoğunlaştıkça artık böyle tartışmalar yapılamaz oluyor. Faşistler giderek yüzlerini gizleme ihtiyacı duymaz oluyorlar Reformistler ve revizyonistler demokrasi ve özgürlüklerden söz edemez hale geliyorlar. Örgütlenme hakkının ayaklar altına alınması, söz ve basın özgürlüğünün çiğnenmesi, devrimci ve ilerici yayın organlarının yasaklanması, derneklerin kapatılması, toplantı ve gösterilere izin verilmemesi, sokağa çıkma yasakları vb. devletin faşist niteliğinin göstergeleridir ve genel demokratik hak ve özgürlüklerin çiğnenmesi olağanlaşmıştır. Şimdi sıra yaşama hakkına gelmiştir. Faşizm, insanlara yaşamayı yasaklamakta, muhaliflerine yalnızca ölüm vaadetmektedir.

Bu faşist yasa ve uygulamaya karşı gösterilen tepkiler de ibret vericidir; reformistlerin, revizyonistlerin, sözde demokratların faşizmle uzlaşmalarının aldığı boyutları ortaya koymaktadır. Reformist ve revizyonistler, faşist devleti ve komprador feodal düzeni savunmakta kusur etmiyorlar. Onlar üstü kapalı olarak destekleyerek ya da nıç seslerini çıkarmayarak ölüm emri"nin suç ortaklığını üstlenmişlerdir. Sözde demokratlara gelince, onlar da "ölüm emri" ve benzeri saldırılarla *amaçlanan sindirme, boyun eğ*dirme, korku yayma ve teslimiyet ortamına daha başından ayak uydurmuşlar, hatta korku ve terör atmosferinin yaygınlaştırılmasına yönelmişlerdir.

"Ölüm emri"ne sözde demokratların "muhalefeti" özünden değildir. Onlar bu uygulamanın faşist, anti-demokratik, gerici, terörcü niteliğine karşı çıkmıyorlar. Onlar faşist şiddetin tırmandırılmasına ses çıkarmıyorlar. Devlet terörü onlara göre karşı çıkılamayacak doğal ve haklı bir şeydir. Çünkü onlar da sertleşmekte olan sınıf mücadelesinden, emekçi kitlelerin muhalefetinden korkmakta ve bu mücadeleye güvenmemektedirler. Tek yol kalmaktadır: Faşizme teslimiyet. Ama onlar tümden muhalefetten vazgeçmeyi de onurlarına yediremiyorlar, reformist anlayışlarıyla bu uygulamaya sözde karşı çıkıyorlar. Karşı çıktıkları devlet terörü değil, bu terörün faşistlere yönelmemesidir. Bunu da iyice deşifre olmuş faşistler, örneğin İpekçi'nin katili M.Ali Ağca için "ölüm emri" çıkarılmamasını eleştirerek yapıyorlar. Devrimcileri, emekçileri katletmeye yönelik bu emre bir itirazları yok, ancak onun uygulanmasını eksik buluyorlar. Bu yasa ve onun doğrultusundaki uygulamaların faşist özünü görmezlikten gelerek, onu sözde faşizme karşı yönelmemekle eleştiriyorlar. "Tarafsız" katliamlar öneriyorlar. Bu, kuşkusuz emekçilere ve devrimcilere yönelen saldırıların suç ortağı olmak demektir. Faşist sindirme kampanyasının aracı olmak demektir.

Başlangıçta sınırlı sayıda kişi hakkında çıkarılan "ölüm emirleri" yaygınlaştırılacak ve esas hedeflerine yönelecektir. Şimdilik özellikle aydın çevrenin pek karşı çıkamayacağı kişiler kurbanlık olarak seçilmişlerdir. Mücadele daha da keskinleştikçe, ileri işçiler, emekçiler, komünistler ve demokratlar çıkarılacak "ölüm fermanları"yla ortadan kaldırılmaya çalışılacak, engellenmezse bu fermanlarla kitle katliamları tezgahlanmaya çalışılacaktır.

Kan dökmeyle faşizmin ayakta kalabildiği görülmemiştir. O, döktüğü kanda boğulacaktır.

Devrimci mücadele, yükselmekte olan kitle mücadelesi engellenemeyecektir.

"Ölüm emirleri" uygulamasına karşı mücadele geliştirilmeli, bu uygulamanın faşist özü teşhir edilmeli, bu konuda kitleler uyarılmalı, yaratılmak istenen korku ve tedirginlik psikozu, faşist ve reformist propagandanın deşifre edilmesi temelinde etkisiz hale getirilmeye çalışılmalıdır.

YENİ TERÖR ÖRGÜTLERİ:

Özel Güvenlik Timleri

Genelkurmay Başkanı Kenan Evren, geçtiğimiz günlerde üst üste yaptığı iki konuşmada banka ve benzeri özel işletme ve kurumların kendi "güvenliklerini" kendilerinin sağlamaları gerektiğini ileri sürdü. Genelkurmay Başkanına göre çeşitli özel kurumlar kendi özel "güvenlik timleri"ni kurmalı ve "silahlı kuvvetler bu kurumları koruma görevinden kurtarılmalıydı.' Güvenlik kuvvetleri'nin özel işletme ve kurumları korumak üzere dağıtılması ordunun etkinliğini azaltıyor, vurucu gücünün etkin bir şekilde kullanılmasını engelliyor, ordunun "esas görevi"ni yerine getirebilmek üzere eğitilip hazırlanmasını aksatıyordu. Banka vb. yerlerin önünde nöbet tutmak askerin görevi değildi ve ordu bir an önce bu durumdan kurtarılmalıydı!

İleri sürülen bu gerekçelerin bir kısmı haklıdır. Ama bunlar esas gerekçe olamazlar. İlk başta ordunun esas görevini yapamaması ya da buna hazırlanamaması bir gerekçe değildir. Çünkü ordunun esas görevi ileri sürüldüğü gibi ulusal savunma değildir. Bu ordunun, ulusal savunma ile hiçbir ilgisi olmayan gerici bir savaşta emperyalist orduların bir yan gücü olarak yer alması ihtimali ve böyle bir görevi olmakla birlikte, o, aslında içerde sömürülen emekçi sınıfların mücadelesinin bastırılması, egemen sınıfların komprador-feodal düzenlerinin korunup, kollanması görevleriyle yükümlüdür. O, sıkıyönetim uygulamalarıyla, Tariş, Mensucat Santral direnişleriyle, çeşitli gösteri ve toplantılarla görüldüğü gibi sömürülen kitlelerin mücadelesine yönelik bir şiddet aletidir. O, devletin esas unsurudur, kan dökme mekanizmasının temelidir.

"Özel güvenlik timleri" kurulması önerisinin esas gerekçeleri, sırasıyla, banka bekçiliği gibi işlere soyunan ordunun bu durumuyla kolaylıkla kimin ordusu olduğunun görülebilmesi, kışla disiplininden alınıp ortalığa salınan askerlerin halkla ilişki kurmalarının engellenememesi ve kitlelerden ve onların mücadelesinden etkilenmeleri ve kitle mücadelesinin yükselmesiyle de birleştiğinde şimdilik yetersizliği tam olarak açığa çıkmasa bile böyle görevlerle yükümlendirildiğinde iyice dağılmış olan güçlerinin mücadeleyi bastırmakta yetersiz kalacak olmasıdır.

Ordunun özel şirket ve kurumların korunmasıyla görevlendirilmesi, özellikle "devletin tarafsızlığı" demagojisini zayıflatmakta, orduyu yıpratmaktadır. "Tarafsız devletin" ve "milletin ordusu" demagojisi banka vb. bekçiliğiyle pek bağdaşmamakta, kitlelerin bu demagojiyle uyutulabilmeleri zorlaşmaktadır. "Özel güvenlik timleri" kurulması önerisiyle elde edilmek istenen, birinci olarak, ordunun burjuva karakterinin, tekellerin ordusu olduğu gerçeğinin gizlenmesi, bunu açığa çıkaracak uygulamalardan vazgeçilmesi yoluyla ordunun yıpranmasının önlenmesidir.

İkinci olarak, askeri birliklerin ikişer-üçer banka vb. korumasıyla görevlendirilmesi, askerler üzerindeki denetimin ve faşist disiplinin zayıflaması sonucunu doğurmaktadır. Yerleşik ordu hiyerarşisi güçler dağıtıldığı oranda işlememeye başlamakta, buna dayanan kontrol mekanizması yetersiz hale gelmektedir. Bu durumda askerler, zaten bir parçası oldukları halk kitleleriyle şurada burada kurdukları ilişkilerden etkilenebilmekte, propaganda, dayak vb. yoluyla yabancılaştırılmaya çalışıldıkları halkla çeşitli bağlar kurmaktadırlar. Normal kışla hayatında eğitimden, nöbetten, angarya ve zorbalıktan düşünmeye bile zaman bulamayan askerler sıradan insanlarla konuşup tartışarak kıyısından köşesinden de olsa siyasetle ilgilenmeye yönelmektedirler. Bu orduyu parçalayacak esaslı bir unsurdur ve egemen sınıflar ve onların temsilcileri bu durumdan hiç hoşnut değillerdir.

Son olarak mücadele yükselip, her geçen gün yeni güçler mücadeleye katıldıkça, karşıdevrimci şiddet örgütlerine olan ihtiyaç da hem nitelik ve hem de nicelik olarak artmaktadır. "Özel güvenlik timleri" ile şiddet örgütleri arasına bir yenisi katılmak istenmekte ve böylelikle baskı mekanizmasının güçlendirilmesi yoluna gidilmeye çalışılmaktadır. Bu durumda askeri birlikler dağıtılmadan gerektiğinde daha etkin bir şekilde kullanılabilmek üzere el altında toplu halde tutulmuş olacaktır.

Bir taraftan "güvenlik kuvvetleri"nin güçlendirilmesi, yenileriyle takviye edilmesi ve öte yandan bu durumun daha başından şirinleştirilmesi. Daha şimdiden profesöründen sözde demokrat köşe yazarlarına, revizyonist takımdan reformistlere kadar bütün bir uzlaşmacı çevre, bu öneri dolayısıyla ordunun savunulmasına girişmiş, ordunun elbette yalnızca "devleti koruma ve kollama göreviyle yükümlü olduğu", özel teşebbüsü korumaktan vazgeçmenin ne kadar doğru ve yerinde bir şey olacağı üzerine nutuklar atmaya başlamışlardır. Bunlar bir türlü devleti ve orduyu savunmaktan vazgeçemiyorlar, reformist hayallerle ve sanki devlet tarafsızmışçasına özel kurumların korunmasının "özel güvenlik timleri"ne devredilmesini alkışlıyorlar. Yeni bir başbelası şiddet örgütünün kurulmak istenmesi onların ilgisini bile çekmiyor. Ordunun hakim sınıfların başta gelen şiddet aleti olduğu gerçeğinin gizlenmek ve ordunun aklanmak istenmesi akıllarına bile gelmiyor. Kurtarmaya çalıştıkları devlettir, ordudur; faşist terörün yaygınlaştırılması, terör odaklarının takviye edilmesi ve ordu hakkında hayallerin yayılmasına gönüllü olarak suç ortaklığı ediyorlar.

"Özel güvenlik timleri"ne, bu özel cinayet mangalarına karşı çıkılmalıdır. Sözde demokratlar ve reformistlerden farklı olarak her yeni öneriye devletin, faşist terör aygıtlarının güçlendirilmesi değil, zayıflatılıp parçalanması açısından yaklaşılmalı, bu tür girişimlerin ardındaki amaç ve bu amacı gizlemek için yürütülen faşist propaganda açığa çıkarılmalı, reformcu hayaller mahkum edilmelidir.

Tariş olaylarında işçileri ve emekçileri Amerikan ordusunun yoksul Vietnamlıları aldığı gibi esir alan Türk ordusunun gerici niteliğini hiçbir demagoji gizleyemez. İşçiler, emekçiler, fabrikalara, mahallelere, okullara kendilerini düşman olarak görüp saldıran ordu hakkında en küçük bir hayal besleyemezler. İşçiler ve emekçiler, aynı zamanda yine doğrudan kendilerine karşı kullanılacak olan "özel güvenlik timleri"nin kurulmasını da hiçbir zaman savunamazlar. Bilinçli işçiler, ordunun ve tüm faşist terör aygıtlarının parçalanmasını savunurlar. Şimdiden fabrikaların, mahallelerin, işletmelerin güvenliğini sağlamak için kurulmasını doğru bulup önerecekleri tek örgüt ise halk milisleridir. Kendilerine karşı değil, kendilerinin örgütü olan, kendilerini ve elde ettikleri hakları savunan halk milisi.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE :

*Sahibi : Teoman Göral * Sorumlu Yazıişleri Müdürü : Osman Taş * Yönetim Yeri : 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/312 Konak / İZMİR*